

VAN CHARISMATISCHE VLOEDGOLF TOT KERKELIJKE SCHIPBREUK

Herschreven door C.B. Beekhuizen, Holland

Lange tijd heb ik mij afgevraagd waarom de drie grote zo genoemde "charismatische golfbewegingen" van deze eeuw, de evangelische en reformatorische kerken zo diepgaand konden beïnvloeden. Maar door de opkomst van de "koninkrijksgedachte", waarin het Koningschap van de Heere Jezus "hier en nu" wordt benadrukt, denk ik beter te begrijpen waarom de charismatische beweging aan terrein kon winnen.

Vanaf het moment dat men in de gereformeerde theologie de christelijke doop heeft verbonden met de gedachte van de z.g. "veronderstelde wedergeboorte", heeft men de noodzaak van deze geestelijke vernieuwing uit het oog verloren. Hierdoor weten steeds minder mensen de Bijbelse wedergeboorte een plaats te geven in het praktische christenleven. In de reformatie werd bekering en wedergeboorte nog onderscheiden, maar sinds men bij de doophandeling, met name bij zuigelingen, de wedergeboorte *veronderstelt*, heeft men de neiging het werk van Gods Geest puur verstandelijk te benaderen. Alles moet vaak eerst beredeneerd, begrepen, ervaren, gevoeld of gezien worden, vóórdat men gelooft wat God in Zijn Woord zegt.

In de praktijk van alledag oefent menigeen veel geloof, zonder dat men dit vaak bewust is. Het inkopen van eten, het zoeken naar een andere baan, de keuze van je beroep en je vrienden en ga zo maar door. Men beseft niet dat het in feite allemaal "geloofskeuzes" zijn die elk mens in het leven maakt.

Het lijkt erop dat menselijke redeneerkunst en een menselijk wondergeloof het geloven in God en Zijn Woord met het hart hebben verdrongen. De woorden uit o.a. 1 Joh. 5:9,10 maken dat duidelijk: *"Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis van God is meerder, want dit is het getuigenis van God, dat Hij van zijn Zoon getuigd heeft. Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zich; wie God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd heeft in het getuigenis, dat God getuigd heeft van zijn Zoon."*

Geve God dat de lezer het Woord van God, de Bijbel, zal openen zodat alles wat er in deze brochure is geschreven getoetst kan worden, zoals de hoorders van de apostel Paulus dat indertijd deden in Berea (Hand. 17:11).

VAN CHARISMATISCHE VLOEDGOLF TOT KERKELIJKE SCHIPBREUK

DEEL 1

C.B. Beekhuizen

**OVER CHARISMA, GEESTESDOOP, TONGENTAAL,
TEKENEN EN WONDEREN**

Wat liefde bewerkt kan niet beter onder woorden gebracht worden dan staat beschreven in 1 Korinthe 13. Laten we het in zijn geheel lezen uit Het Boek, een eigentijdse verwoording van de Bijbel volgens het principe van de Living Bible.

Het lied en de noodzaak van de liefde

Dáár staat het geschreven: "Als ik wel de talen van mensen en engelen zou spreken, maar geen liefde heb, klink ik als een dreunende gong of een schetterende cimbaal. Als ik Gods woorden doorgeef, en alle diepe dingen doorgrond, alles weet en al het geloof heb, zodat ik bergen kan verzetten, maar geen liefde heb, ben ik niets. Als ik mijn bezittingen stuk voor stuk uitdeel en mijn lichaam geef om te worden verbrand, maar geen liefde heb, dan heb ik er niets aan. De liefde is geduldig; de liefde is vriendelijk, de liefde is niet jaloers. Zij doet niet gewichtig en is niet trots; zij kwetst niet, is niet egoïstisch en voelt zich nooit beledigd; zij neemt niemand iets kwalijk; zij is niet blij met onrecht, maar juist met de waarheid. De liefde beschermt altijd, heeft altijd vertrouwen, verwacht het altijd van God en houdt stand. Aan de liefde komt nooit een einde. Het spreken namens God zal eens niet meer nodig zijn; het spreken in vreemde talen zal ophouden; kennis zal dan niet meer worden gevraagd. Want wat wij weten, is onvolledig; en wat wij namens God zeggen is gebrekkig. Maar wanneer het blijvende en volmaakte komt, is dat het einde van het gebrekkige en onvolmaakte. Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind en redeneerde ik als een kind. Maar nu ik volwassen ben, heb ik het kinderlijke voorgoed achter mij gelaten. Nu hebben wij nog geen heldere kijk op Christus, maar later zullen wij oog in oog met Hem staan. Ik ken Hem nu nog niet volkomen, maar dan zal ik Hem volledig kennen, zoals Hij mij door en door kent. Kortom, er zijn drie dingen die blijven: Geloof, Hoop en Liefde. Maar de Liefde is het voornaamste."

Het is niet nodig hier nog iets aan toe te voegen. Deze liefde vinden we niet in onszelf, maar kunnen we wel ontvangen door het geloof in Christus Jezus. In Romeinen 5 vers 5 staat dat de Liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is. Deze overvloed aan liefde ontvangt iedere wedergeboren christen. Zijn wij als christen een schoon kanaal, dan zal deze liefde naar buiten kunnen stromen.

1^e druk: Oudewater, 4 september 1998
2^e druk: Garderen, 16 februari. 2009

info@adullam.nl
www.adullam.nl

INDEX DEEL 1

Inleiding.	Een charismatische vloedgolf	4
Hoofdstuk 1.	Profetie en charismatische verwarring, taal en teken	8
Hoofdstuk 2	Profetie en de werking der duisternis	14
Hoofdstuk 3	Tongentaal als charisma.....	23
Hoofdstuk 4.	De taal van Gods Geest.....	28
Hoofdstuk 5	Zonder Geest geen leven!.....	40
Hoofdstuk 6.	Getuigen door de Geest	44
Hoofdstuk 7.	Gevangen om Christus' wil	51
Hoofdstuk 8.	De vrucht van Gods Geest.....	55

1^e druk: Oudewater, 4 september 1998
2^e druk: Garderen, 24 augustus 2009

Bijbel aanhalingen uit HET BOEK, de NBG 1951 en de Statenvertaling

info@adullam.nl
www.adullam.nl

VAN CHARISMATISCHE VLOEDGOLF TOT KERKELIJKE SCHIPBREUK

INLEIDING

Herschreven vanuit radio scripts voor TWR Bonaire door C.B. Beekhuizen

Lange tijd heb ik mij afgevraagd waarom de drie grote zo genoemde "charismatische golfbewegingen" van deze eeuw, de evangelische en reformatorische kerken zo diepgaand konden beïnvloeden. Maar door de opkomst van de "koninkrijksgedachte", waarin het "hier en nu" van Jezus' Koningschap wordt benadrukt, denk ik beter te begrijpen waarom de charismatische beweging aan terrein kon winnen.

Vanaf het moment dat men in de gereformeerde theologie de christelijke doop heeft verbonden met de gedachte van de z.g. "veronderstelde wedergeboorte", heeft men de noodzaak van deze geestelijke vernieuwing uit het oog verloren. Hierdoor weten steeds minder mensen de Bijbelse wedergeboorte een plaats te geven in het praktische christenleven. In de reformatie werd bekering en wedergeboorte nog streng onderscheiden, maar sinds men bij de doophandeling, met name bij zuigelingen, de wedergeboorte *veronderstelt*, heeft men de neiging het werk van Gods Geest puur verstandelijk te benaderen. Alles moet beredeneerd, begrepen of ervaren, gevoeld of gezien worden, wil men het geloven wat God in Zijn Woord zegt.

In de praktijk van alledag oefent menig een veel geloof, zonder dat men dit vaak bewust is. Het inkopen van eten, het zoeken naar een andere baan, de keuze van je beroep en je vrienden en ga zo maar door. Men beseft niet dat het in feite allemaal "geloofskeuzes" zijn die elk mens in het leven maakt. Het lijkt erop dat menselijke redeneerkunst en een menselijk wondergeloof het geloven in God en Zijn Woord met het hart hebben verdrongen. De woorden uit o.a. 1 Joh. 5:9,10 maken dat duidelijk: *"Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis van God is meerder, want dit is het getuigenis van God, dat Hij van zijn Zoon getuigd heeft. Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zich; wie God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd heeft in het getuigenis, dat God getuigd heeft van zijn Zoon..."*

Maar onze God is getrouw en heeft in Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, beloofd dat hij elke berouwvolle zondaar wil aanvaarden en zijn of haar zonden graag wil vergeven. Ja, sterker nog, geest, ziel en lichaam wil heiligen en reinigen, zodat het leven van Christus in de wedergeboren gelovige zichtbaar wordt! Johannes beschreef deze heiliging aldus: *"Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons*

alle nuchter denkende gelovigen onder hun ban krijgen om ze zodoende te kunnen manipuleren. In Opb.18:13 lezen we zelfs dat er in de tijd vlak voor de wederkomst van de Heere Jezus, een *koophandel* in mensenzielen zal zijn!

"Daarom zullen de plagen van God op één dag komen, dood, rouw en honger, want sterk is de Heere God Die oordeelt", zo schreef de oude profeet Johannes in Opb. 18:8.

Petrus en de eerste christenen waren in een soortgelijke krachtmeting echter nuchter en gehoorzaam gebleven en dat werd door God beloofd door "kracht uit de hoogte." Ook ú lezer, kunt die hemelse gave ontvangen in uw moeilijke omstandigheden, want de Heere Jezus heeft beloofd dat Hij rust geeft aan ieder die tot Hem komt en Hij wijst niemand terug!

Wanneer u radicaal kiest voor gehoorzaamheid aan Gods Woord, zal de Heilige Geest u kracht geven om stand te houden tegen de listige verleidingen van Satan en menselijke vertoningen van kracht, spot, hoon en agressie. Dat geeft een gevoel van opluchting en blijdschap. Wij hoeven het niet meer zélf te doen, maar we mogen Gó in ons aan het werk laten door Hem heel bewust ruimte te geven om onze ziel te leiden zoals Hij dat wil. Heeft u zich al zó aan de Heere Jezus overgeven? Het vraagt een radicale beslissing, dat is waar, maar het resultaat heeft eeuwigheidswaarde! Daarom willen we hierna over het thema *Liefde* nadenken en slaan daarbij 1 Kor. 13 vers 1 tot 13 op.

De grootste gave

Aan het slot van deze speciale serie over geestesdoop en tongentaal kunnen wij niet anders dan u de grootste Geestes gave tonen die de bijbel kent. De Liefde. In het eerste gedeelte van deze serie wezen wij op de tekenen die de gelovigen zouden volgen. We beleven op het ogenblik een tijd van tekenen en wonderen. De apostel Paulus waarschuwt zowel in zijn brief aan Timotheus als in zijn brief aan de Thessalonicensen dat er vele tekenen zullen zijn in de eindtijd die van de Heere Jezus aftrekken. Het kenmerk van dit soort tekenen is een egoïstische levenshouding waarin het ik centraal staat en wat ik beleef. Zo werkt de liefde van God echter niet. Paulus heeft deze liefde het duidelijkst ten toon gespreid en verwoord dit door te zeggen: "ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij." Is het vreemd dat hij dan ook durft te zeggen: "weest mijn navolgers, zoals ik van Christus ben."

heeft in 2 Kor. 12:10, waar staat: *"Zeer gaarne zal ik dus in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome. Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, smaadheden, noden, vervolgingen, benauwdheden ter wille van Christus, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig."*

De kracht van een broedervergadering

Toen Petrus voor de grote raad stond, een soort synodevergadering die toezicht op het godsdienstige leven hield, waren de christenen helemaal niet sterk. Ze werden zowel van buiten als van binnenuit voortdurend aangevallen door de Satan, die probeerde hen vreesachtig te maken.

Vrees is een krachtig wapen in handen van de vijand en als we dit toelaten, zijn we spoedig geen getuige van Christus meer en verliezen we terrein. Alleen door op de Heere Jezus te zien, Die opgestaan is uit de dood en zodoende de Satan heeft overwonnen, kunnen wij de kracht van Gods Geest openbaren.

In Hebr. 1:14 en 15 staat hierover het volgende geschreven: *"Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft Hij ook op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door Zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen, en allen zou bevrijden die gedurende hun hele leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren."*

Bang voor de ouderlingen of "broederraad"?

Petrus voelde zich in die hachelijke momenten voor de grote raad dus niet alleen, net zomin hij zich alleen voelde in de gevangenis. Daar sliep hij de slaap der rechtvaardigen, terwijl hij in de dodencel beland was en zijn mededienstknecht Jakobus reeds was vermoord! Wanneer wij in gehoorzaamheid de wil van Jezus doen, zal God door Zijn Geest ons ook de daarbij behorende getuigkracht en geloofsmoed schenken, gaven die ook in het maatschappelijk leven van groot nut blijken te zijn!

Een beroep op ons helder verstand

God doet een groot beroep op ons nuchtere verstand, en laat ons niet verdwalen in allerlei gevoelens, ervaringen en emoties, al of niet van spirituele aard. De heidenen kennen de krachten van de menselijke ziel en leidende "meesters" misbruiken deze zielen, zoals Satan dat altijd al heeft gedaan. In Opb. 16:14 zien we dat het "geesten van duivelen zijn", die zich opmaken om zoveel mogelijk mensen bijeen te vergaderen om God en Zijn volk te bestrijden. Zij wilden

de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is in ons niet. Mijn kinderzens, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige; en Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld" (1 Joh. 1:9,10).

Helaas is in de loop der tijd het geloof in de noodzaak van deze wedergeboorte en de vervulling met Gods Geest op de achtergrond geraakt. Men is meer de nadruk gaan leggen op mystieke *ervaringen* of *verstandelijke redeneringen* en menselijke *filosofie* dan op eenvoudig kinderlijk **geloof** in wat God heeft laten opschrijven in de Bijbel (Kol. 2:8)!

(Zuigelingen)doop, handoplegging en allerlei Oudtestamentische rituelen is men gaan zien als een soort toegangspoort tot het koninkrijk en de "krachten van de toekomstige eeuw." Soms smaakt en ziet men deze krachten werken, maar meestal komt men er niet door tot een levende relatie met de Heere Jezus en gaat men de Heilige Geest en Zijn gaven aanbidden. De noodzakelijke levensheiliging blijft vaak uit en men wordt trots op verkregen "gaven", zoals tongentaal, visioenen, dromen, stemmen en soms zelfs engelen die verschijnen en dingen gaan "uitleggen"! Het blijkt vervolgens erg moeilijk om deze mensen tot bekering op te roepen (Heb. 6:4-8).

Het gevolg is een Babylonische spraakverwarring rond de zekerheid van het heil in Christus en de doop en vervulling met Gods Heilige Geest. Handoplegging en tongentaal dreigden de wedergeboorte door geloof te gaan vervangen, waardoor emoties en ervaringen belangrijker werden dan de fundamentele leer der apostelen. *"Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opziensers gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft. Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken. Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen. En nu, ik draag u op aan de Heere en het woord zijner genade, aan Hem, die bij machte is te bouwen en het erfdeel te geven onder alle heiligden" (Hand. 20:28-32).*

Door een te sterke nadruk op de mogelijkheden van het menselijk kunnen, is het besef van de totale zondigheid van de natuurlijke mens grotendeels uit het oog verloren. Hierdoor dreigt het vernieuwende werk van Gods Geest verdrongen te worden door verstandelijke argumenten of allerlei mystieke en zelfs occulte gevoelservaringen. Die vernieuwende kracht van de Heilige Geest heeft echter alles te maken met een diep besef van schuld en erkenning van de noodzaak met Christus gestorven en opgewekt te zijn. Dat heeft alles te maken met de door de Heilige Geest bewerkte overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Doordat dit diepe zondebewustzijn vaak ontbreekt, kon de natuurlijke mens, met zijn veronderstelde "vrije wil", vroom worden en zich bekeren tot een aangeleerde (kerkelijke) levenswijze, zonder dat er sprake was van een verzegeling met en inwoning van Gods Geest.

Mede door de nadruk die men tegenwoordig op "discipelschapstraining" legt, bewegen besprenkelde of gedoopte discipelen zich vrijmoedig op het terrein van het koninkrijk. Zij studeerden theologie en zo nodig filosofie en psychologie en nemen belangrijke posten binnen de kerk in, maar blijven diep in hun hart onzeker. Hun "geloof" bestaat vaak uit een *verstandelijke* afweging van wijsgerige argumenten.

Toen kwamen de charismatische golfbewegingen, met haar mystieke filosofie van "positief christelijk denken", waarbij men de vrijgekomen zielskracht "Bijbels geloof" noemde en "kracht van de Heilige Geest". Twijfelende en door het intellect gevormde theologen vonden in deze mystieke geloofsrichting een emotionele "geloofs zekerheid", die hun onbevredigde gevoel tot rust bracht. Maar de prijs moest betaald worden door een intellectuele en mystieke "paradigmaverandering" (een samenhangend stelsel van modellen en theorieën), waardoor de weg terug naar de mystiek van de oudkatholieke kerk bewandeld kon worden. Het intellect kan de werking van emoties en mystieke ervaringen immers niet rationeel verklaren?

Sommigen hebben deze verandering van denken gezien als een z.g. aquarius-samenzwering. Deze zou een andere samenleving aan het creëren zijn en in die verandering spelen stress en crisis als voedingsbodem een belangrijke rol. ***Niet alleen de crisis op sociaal of economisch gebied, maar ook een crisis in ons bewustzijn.*** Nieuwe opvattingen, visies en denkbeelden zouden dan tot een "paradigmaverandering" moeten leiden op het gebied van o.a. economie, onderwijs, politiek, geneeskunde, godsdienst en gezinsleven.

Enkele verontruste theologen waarschuwden hiervoor en stelden dat de "wonderen en tekenen" die men zag gebeuren wel eens door een "andere Jezus" bewerkt konden zijn. Zoekende gelovigen, ontevreden met het dogmatische en verstandelijke "geloof" in hun kerken, zouden hierdoor wel eens in de greep van "een ander evangelie en een andere geest" kunnen komen. Hierdoor dreigt het "kerkschip" met haar belijdende opvarenden en actieve bemanningsleden, die vaak "door het onweer geweldig heen en weer geslingerd werden en alle hoop om behouden te worden al hadden opgegeven", in stukken uiteen te vallen op de rotsen van twijfel en emotie. Dit ondanks het langdurige vasten van de vrome opvarenden (Hand. 27:14-21).

Wedergeboorte en verzegeling

Zij die de **wedergeboorte** hebben ervaren, met de daarbij behorende **verzegeling** door en met Gods Heilige Geest, zullen waakzaam moeten blijven en te midden van alle geestelijke stormen rustig moeten blijven vertrouwen op Gods verlichting, bijstand en behoudenis. Al is het vaak zo dat er soms een

Het belang van gastvrijheid, engelen herbergen!

Heeft u wel eens een engel geherbergd? Ik wel en de schrijver van de Hebreeën brief kennelijk ook (Hebr. 1:14; 13:2). Lukas beschreef hoe Petrus door zo'n "dienende geest" uit de gevangenis werd verlost (Hand. 5:19; 12:7). Een andere keer, tijdens een grote storm, werd Paulus bemoedigd door een engel, die hem vertelde dat alle opvarenden gered zouden worden als ze hem gelovig zouden gehoorzamen (Hand. 27:23).

Ook tegenwoordig zien wij gelovige vrouwen door middel van hun gastvrijheid andere mensen tot de Heere Jezus brengen en op deze wijze soms onwetend engelen kunnen herbergen! Wat is het heerlijk om een open huis te mogen vinden, waar plaats is voor mensen die God zoeken. Waar huiselijke Bijbelstudies kunnen worden gehouden en mensen met elkaar en voor elkaar bidden, avondmaal vieren, getuigen van de Heere Jezus!

Het is nu inmiddels wel duidelijk geworden dat de vrouw een belangrijke plaats naast de man heeft, maar zich wel aan de Goddelijke scheppingsorde dient te houden, wil zij Gods vrede in het huis bewaren.

Een gelovige vrouw heeft het geweldige voorrecht dat zij in haar leven een beeld mag zijn van de gemeente als bruid van Christus. De volledige toewijding in gehoorzame liefde, zoals de gemeente als bruid haar hemelse bruidegom toedraagt, mag zij uitbeelden. U leest dit in Efeze 5 :22 tot 33. De apostel Petrus, die zelf getrouwd was, wijst nog op een ander aspect van de gelovige vrouw, namelijk dat zij haar ongehoorzame echtgenoot kan winnen door haar stille en zachtmoedige geest.

Veel mannen kunnen getuigen dat zij hierdoor tot geloof gekomen zijn en de liefde en het geduld van Christus hebben leren kennen. We adviseren u daarom alleen al Spr.31 eens door te lezen en te letten op de plaats die zowel de man als de vrouw in huwelijk, gezin en maatschappij innemen, wat een harmonieus samengaan van twee mensen lees je daar! Zo'n ideale verhouding wordt niet veel gevonden, maar het is mogelijk door de kracht van Gods Geest en het benutten van Zijn gaven!

Geestkracht door gehoorzaamheid

We leven in een tijd dat iedereen graag kracht wil hebben, *geestelijke* kracht dan wel te verstaan! Ook christenen maken dikwijls de fout dat ze om *kracht* bidden, in plaats van zich in *gehoorzaamheid* te buigen voor het woord dat God gegeven

Vrouwen mogen dus profeteren, in talen spreken, bidden en onderwijzen, *maar dan wel op de plaats die God hun wijst*, zoals de profetes Hulda die kende (2 Kron.34:22) en Deborah, die een man aangaf waar zijn plaats was en de vrouw die meestreed zijn eer liet delen (Richt.4:4-16,5:24). Dat betekent in de praktijk dat zij een belangrijke plaats heeft in het gezin, de zondagsschool, het bezoeken van weduwen en wezen en het onderwijzen van andere zusters.

Ook hebben zij een belangrijke plaats als het gaat om gastvrijheid betonen en allerlei werken van barmhartigheid. Dit kan zowel diaconale als sociale arbeid betekenen. We zien dat aan Dorcas, die kleren voor de armen maakte en verschillende vrouwen die met namen genoemd worden vanwege hun dienst aan de apostelen. Zij worden medestrijders in het evangelie genoemd. Vandaar dat we ook in het Oude Testament verschillende vrouwen tegenkomen die hun aandeel in de geestelijke strijd geleverd hebben en daarom eer krijgen.

Hulda, een profetes op de achtergrond

In deze tijd van emancipatie, zal het voor de pas bekeerde vrouw in het begin wat moeite kosten zich te gewennen aan de Bijbelse gedachten. Maar zij ontvangt een grote zegen, wanneer zij zich aan de orde van God houdt. We noemden reeds de profetes Hulda, die klederbewaarster van Sallum was (2 kron. 34:22) Laten wij het eens lezen: *"Hulda woonde te Jeruzalem in het nieuwe gedeelte. Koning Josia, die zojuist de verloren geraakte wet rol weer had gelezen, wilde verontrust de gedachten van God kennen nu hij zoveel verkeerde dingen had opgemerkt. Hij liet enige priesters naar het huis van Hulda gaan met de vraag of zij Gods gedachten kon doorgeven."*

Doordat Hulda héél dicht bij de Heere leefde en de Schriften kende, kon zij dit doen en de mensen die zij in het huis van haar man ontving onderwijs geven. Beste lezer, bent u in staat elk moment wanneer dat van u gevraagd wordt, Gods gedachten door te geven? Kent u de Schrift zoals deze profetes en neemt u ook die plaats in het huisgezin en huwelijk in? Zij profeteerde niet in de tempel, maar in haar eigen huis. In de tempel hield zij haar mond, en liet de dienst aan de mannen over, maar in haar eigen huis blijkt zij duidelijk een instrument in Gods hand te zijn!

In het nieuwe testament komt u deze gedachte ook tegen. In Handelingen 18 vers 24-28, ontmoeten wij een vrouw die in haar eigen huis onderwijs geeft aan de machtige Schriftgeleerde Apollos. Deze zuster Priscilla blijkt hier een belangrijke plaats naast haar man in te nemen in een huisgodsdienst oefening.

volkomen nieuw begin gemaakt moet worden, tezamen met door God geredde mensen van verschillende achtergronden (vs. 22-26).

De apostelen Petrus en Paulus, die "de gave van onderscheiding van geesten" hadden, hebben ernstig gewaarschuwd tegen dit soort "stormen". Deze (geestelijke) werden immers vaak door de "listen van Satan" bewerkt. Deze gebruikt "bedrieglijke arbeiders", die zich hebben veranderd als waren zij "apostelen van Christus" (2 Kor. 11:14,15).

Op zoek naar het verborgen Koninkrijk

In de "akker van de wereld" vinden we zoiets als een (verborgen) koninkrijk. Maar zodra de discipelen binnen dit koninkrijk zich "leden van het Lichaam van Christus" beginnen te noemen, zonder de innerlijke zekerheid werkelijk "met Christus gestorven, begraven en opgewekt te zijn, eigenen zij zich het recht van het "kindschap Gods" wederrechtelijk toe. Aan deze "discipelen" kan met recht gevraagd worden: *"Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?" (Hnd.19:2).*

Het besef van eigen onvermogen tot redding is een werk van Gods Heilige Geest. Omdat de discipelen dit besef vóór de uitstorting van de Heilige Geest nog niet hadden, konden zij vertwijfeld aan de Heere Jezus vragen: "Wie kan dan zalig worden?" Een vraag die slechts beantwoord kan worden door Jezus te volgen in Zijn kruisdood en opstanding! (Mrk.10:26;6:4-6). Daarom moeten wij vooral oog hebben voor de noodzaak van de wedergeboorte, die ons zowel in de Gemeente als het Koninkrijk brengt. Slechts als wij ons door geloof een lid van het Lichaam van Christus mogen weten en een kind van God de Vader, verstaan we ook onze positie binnen het huis van God en het nu nog verborgen Koninkrijk. Slechts vanuit deze positie kunnen wij de vragen over het koninkrijk beantwoorden en iedere lezer vervolgens toeroepen: *"Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen"*, maar óók waarschuwen; *"de bijl is reeds aan de wortel der bomen gelegd!" (Mat.3:10).*

Misschien ontdekt de oprecht naar innerlijke zekerheid zoekende en wellicht zelfs verontruste lezer, dat er tot nog toe met een "geleende bijl" is gewerkt (2Kon.6:1-7). Misschien zocht u zekerheid in een "discipelschapstraining" of theologische opleiding, zoals die profetenzonen in de tijd van Elisa.

Wellicht deed ook u een cursus "gemeenteopbouw", zonder zeker te zijn van uw behoudenis. Dan is het nu de tijd om u bezig te houden met de vraag van die geleerde Nicodemus, die dat hemelse wonder, de wedergeboorte (het sterven van de oude mens en het opstaan van de nieuwe mens in Christus Jezus), heeft meegemaakt. Want alleen op deze wijze kunnen wij *"met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade"*, verzegeld met de Heilige Geest der belofte!

HOOFDSTUK 1

PROFETIE EN CHARISMATISCHE VERWARRING

"Maar indien zij allen profeteerden, ...worden de verborgen dingen van het hart openbaar.....(Uit 1Kor.14:24,25)

Wanneer we het leven van de eerste christenen bestuderen, zoals dat in het boek Handelingen is beschreven, vallen ons direct een paar zaken op. *De gelovigen leefden in liefdevolle harmonie met elkaar, terwijl onbeleden, verborgen dingen openbaar kwamen en openlijk werden geoordeeld!* Het is dan ook niet verwonderlijk dat er van de mensen die nog geen duidelijke beslissing voor de Heere Jezus hadden genomen staat geschreven: *"En van de anderen durfde niemand zich bij hen te voegen; maar het volk hield hen in grote achting" (Hnd.5:13).*

Zo heeft gezonde Bijbelse profetie een bepaald effect op ons zielsleven, waarbij ziel en geest van elkaar worden onderscheiden en onze gedachten worden beoordeeld naar de maatstaven van de Heilige Schrift. Maar omdat sommige emotionele ervaringen ook invloed op ons denken kunnen hebben, dikwijls omdat we verborgen en onbeleden zonden koesteren, heeft echte Bijbelse profetie vaak een schokeffect op geest, ziel en soms ook het lichaam.

Tijdens een bijeenkomst van gelovigen die tot de naam van de Heere Jezus samenkomen, kan het gebeuren dat iemand een Bijbelse passage voorleest welke rechtstreeks van toepassing kan zijn op de situatie van hoorder en lezer. Wanneer deze zich vervolgens met een gewillige geest openstelt voor Gods Woord, zal de luisteraar op dat moment *leiding* ervaren en is dat *opbouwend (tot stichting)* van ziel en geest.

Wanneer de gelovige hoorder of lezer die profetisch geladen woorden als *correctie* accepteert is dat tot *vermaning*. En wanneer er *verdriet* is en het Woord van God openbaart de Heere Jezus als medelijdende Hogepriester, is dat *vertroostend*.

Maar wanneer er *afwijzend of ongelovig* op zo'n profetie wordt gereageerd, dan leidt dat vaak tot opstandig en *manipulerend* gedrag, tweedracht en scheuring! Geve God dat dit niet het resultaat zal zijn bij het doorlezen van deze uiteenzetting, maar dat mijn woorden zullen worden getoetst aan de Schrift en ze opbouwend, leidinggevend en vertroostend zullen zijn!

Taal en teken

Deze bewerkte radio-Bijbelstudie, welke in een aantal programma's met als titel "taal en teken" in de jaren negentig op de Antillen over diverse radiostations werden uitgezonden, behandelen een onderwerp dat vele christenen reeds jaren bezig houdt en waarover veel verwarring heerst. Vanwege dit feit willen we ons in de hierna volgende studies opnieuw buigen over wat de Bij-

Zonder hier dieper om in te willen gaan, kunnen we ons beperken tot een enkele heen wijzing naar genoemd gedeelte en raden de gelovige hoorder aan dit biddend te lezen en te herlezen.

Verder werd de orde van God zichtbaar in de wijze waarop men de profetische redevoeringen hield. Iedere man kon een lied opgeven, een gebed uitspreken en een toepasselijk woord spreken vanuit de tegenwoordigheid van God, zodat harten en gewetens in het licht van dat woord werden geoefend en gereinigd. Niet meer dan drie profeten mochten er spreken, evenals er ten hoogste drie gelovigen zich in een buitenlandse taal mochten uitdrukken en dan nog alleen als het bekend was dat het vertaald kon worden.

Hoewel we op voorgaande bladzijden reeds over dit onderwerp hebben gesproken, willen we toch opnieuw de aandacht vestigen op het aspect van onze toewijding als christen. Christelijke toewijding wordt zichtbaar in onze overgave en gehoorzaamheid aan Gods gedachten en woorden, zoals in Rom. 12:1 en 1 Kor. 14:40 staat beschreven.

Laten we ze maar eens lezen: *"Ik vermaan u dan broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: Dit is uw redelijke eredienst."* De andere tekst luidt: *"Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden."*

Profetie en emancipatie

Lezer, wellicht duizelt het u allemaal, omdat u in deze serie overdenkingen veel nieuwe zaken in het licht hebt zien komen. Maar we willen nōg enkele zaken met u doornemen. Zaken die te maken hebben met "Profetie en emancipatie!" Kernteksten zijn 1 Kor. 14:34-39

In het vorige gedeelte, waar het over de orde in de christelijke samenkomsten ging, hebben wij reeds op de plaats van de vrouw gewezen. Iedere gelovige zuster die nog niet zo goed op de hoogte is van Gods gedachten, zal denken dat God geen plaats inruimt voor haar gaven en talenten.

De Bijbel kent wel degelijk een belangrijke plaats aan de vrouw toe, maar altijd in de schaduw van de man. Spr.12:4 zegt dat een goede huisvrouw de kroon van haar man is. Haar man is tevens ook haar heer, dat betekent dat hij gezag heeft over haar en leiding geeft in haar leven dat zij met hem mag delen. ook 1 Kor. 14:34 en 11:7 geeft aan dat de vrouw de vrouw als "heerlijkheid" van de man onderworpen behoort te zijn, al heeft zij de gave van profetie ontvangen.

Een redelijke eredienst

We willen nu verder nadenken over de vraag wat nu eigenlijk verstaan wordt onder de uitdrukking "een redelijke eredienst". De uitleg vinden we in de kern teksten uit Rom.12:1 en 1 Kor. 14:40.

Wanneer wij eens een kijkje konden nemen in bepaalde geloofsgroeperingen, waar alle mensen tijdens de diensten hardop en door elkaar mogen bidden, zal men in het begin beslist moeite hebben om e.e.a. te verstaan. Zo ging het ook in die gemeente te Korinthe. Paulus had van het gezin Cloë gehoord dat er nogal wat wanordelijkheden hadden plaatsgevonden en dat men zelfs gelovigen dronken aan het avondmaal had aangetroffen. Natuurlijk was de apostel hier heel ontstemd over en schreef hij biddend en bedroefd zijn eerste brief met vermaningen en opbouwende correcties.

Helaas blijken vele gelovigen zich aan deze vermaningen niet te storen en spreekt men tóch nog door elkaar de gebeden uit en weigeren zusters tijdens de gemeentelijke bijeenkomsten te zwijgen. Het is daarom dat aan het aspect van de orde aandacht besteed wordt, opdat het vruchtdeel dat zelfbeheersing heet, zichtbaar zal worden in het gemeentelijk leven.

Om te beginnen schreef Paulus in de aanhef van zijn brief het volgende: *"Doch ik vermaan u broeders, bij de Naam van onze Heere Jezus Christus: weest allen eenstemmig en laten er geen scheuringen onder u zijn; weest allen vast aaneen gesloten, één van zin en gevoelen."*

De Geestesgaven, tijdgebonden?

Het is duidelijk dat Paulus in opdracht van God en onder de leiding van de Heilige Geest deze brief geschreven heeft aan alle gelovigen van alle tijden, "die de Naam aanroepen van onze Heere Jezus Christus..." Dat sluit dus ook óns in, gelovige lezer! Juist dáárom kunnen we deze brief niet tijdgebonden maken, alsof de opdrachten die hierin vermeld staan alleen zouden gelden voor de gelovigen van die tijd. De orde die God wil zien, is een orde die ook de engelen graag willen opmerken, vandaar dat deze "dienende geesten", zoals Hebr. 1:14 hen noemt, toezien op de naleving van Gods ordeningen. We zien dat met name als er gesproken wordt over de haardracht van de zusters in 1 Kor. 11:10, waarover in veel christelijke gemeenten zoveel te doen is.

bel zegt over het fenomeen van de tongetaal, de Geestesdoop, de geestelijke gaven en de profetie.

Omdat alleen het Woord van God over deze onderwerpen helder licht geeft, doen we deze studie met een geopende Bijbel, te beginnen bij de brief aan de gelovigen in Korinthe. Hoewel deze gelovigen niet bepaald uitblonken in morele en leerstellige zuiverheid en eenheid, kon de apostel Paulus hen toch wijzen op de uitwerking van zijn profetische woordbediening.

Aan ieder van de gelovigen was een bepaalde "openbaring des Geestes" gegeven, zo schreef Paulus (1 Kor.12:7). Maar nadat hij de kracht van Gods liefde had beschreven, vond hij het nodig om de kracht van de profetische woordbediening te onderstrepen en schreef; *"Maar die profeteert, spreekt de mensen stichting, vermaning en vertroosting" (1 Kor. 14:3).*

De noodzaak van deze profetische bediening blijkt vervolgens uit wat er kan gebeuren als een "ongeleerde" (onkundige) of "ongelovige" de christelijke gemeente bezoekt. Wanneer het Woord van God krachtig wordt gepredikt en de gemeenteleden een heilig leven leiden, kan het gebeuren, zoals reeds gezegd is, dat een bezoeker het gevoel heeft dat *"de verborgen dingen van zijn hart openbaar komen"* (vs.25a). Een gezonde Bijbelse profetie heeft dus het effect van Heb.4:12, *het verdeelt onze ziel en geest en het oordeelt onze gedachten en de overleggingen van ons hart!*

De twee kanten van Bijbelse profetie

Maar er is nog een ander aspect aan een profetische dienst, dat is het vermogen van Gods Woord om mensen los te maken van bepaalde gebondenheden. De Bijbel laat zien dat de eerste redevoering van onze Heere Jezus zo'n inhoud had. In Luk.4:16-30 zien we het effect van deze prediking.

Het is Gods bedoeling dat *"de armen het Evangelie horen"* (vs.18a), dat verdrietige mensen horen dat Jezus is gezonden *"om de gebrokenen van hart te genezen"* (vs.18b) en dat gebonden mensen horen dat God *"de gevangenen wil vrijmaken"* (vs.19a).

Mensen "die het niet meer zien zitten omdat ze verslagen zijn", horen *"dat blinden het gezichtsvermogen terug krijgen en verslagenen vrij heen kunnen gaan"* (19b). Kortom, wanneer de Heere Jezus profeteert, worden al deze dingen vervuld en is het *"aangename jaar des Heeren"* nabij gekomen (vs.19c).

Toch betekent zo'n opbouwende en vertroostende prediking niet altijd dat de mensen er op de juiste wijze op reageren! In het begin kan het zijn dat de reactie positief lijkt: *"En zij gaven Hem allen getuigenis, en verwonderden zich over de aangename woorden, die uit Zijn mond kwamen."* Maar als er *"door gehoorzaamheid aan de Waarheid, geen reiniging van de ziel"* heeft plaatsgevonden (1 Pet.1:22), kan verwondering spoedig omslaan in vijandigheid (Luk.4:28,29)!

Wanneer de mensen echter welwillend blijven luisteren en bereid zijn zich aan de Heere Jezus over te geven, zullen gebondenheden en duistere gevoelens verdwijnen (Luk.4:32-37). Petrus zegt immers dat wijzelf ook op die manier tot God gekomen zijn; *"opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht" (1 Pet.2:9).*

Zo schreef de apostel Johannes zelfs dat mensen die uit de "synagoge van satan" komen, in tegenwoordigheid van oprechte gelovigen tot aanbidding van God kunnen komen, waarbij ze getuigen van Gods liefde voor Zijn volk. Mensen die Gods Woord vast *blijven* houden, ook in tijden van verzoeking, vervolging, beproeving of welk ander lijden ook, krijgen de belofte: *"Ik weet uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten, want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn Woord bewaard en Mijn Naam niet verloochend" (Opb.3:8,9).*

Profetie en de werking van zuurdeeg

Paulus refereert in zijn brief aan de gelovigen in Korinthe dus naar een bekend gegeven. Wanneer gelovigen in hun nood en "kleine kracht" hun toevlucht tot God en Zijn Woord nemen, heilig leven en hun oog en hart alleen op de Heere Jezus vestigen, zal dat Woord een opbouwende, vermanende, vertroostende en een krachtig ontdekkende werking hebben. Het effect van een getrouwe bediening van het Woord en een heilig leven, brengt licht in de duisternis en openbaart de verborgen dingen van het hart! Het moet dan ook tot zelfonderzoek leiden als deze bijzondere eigenschap van Gods Woord niet voldoende in de gemeente functioneert (2 Pet.1:9). Er is dan mogelijk onbeleden zonde onder de gelovigen, zoals dat ten tijde van Jozua het geval was (Joz. 7:11).

Ook de apostel Paulus had met deze vorm van "zuurdeeg" te maken. Nadat hij de gemeente van Korinthe had verlaten, kwamen er valse leraars binnen. Zij veroorzaakten de werking van *"het zuurdeeg van kwaadheid en boosheid" (Joz.7:11;1 Kor.5:7,8).*

Wanneer dit "zuurdeeg" d.m.v. zelfonderzoek en oordeel, niet wordt weggegaan, kan dit tot gevolg hebben dat bepaalde zonden in een later stadium plotseling alsnog openbaar komen (1 Tim.5:24; Lev.13:10,11). Alleen een getrouwe bediening van Gods Woord zal zo'n "verouderde melaatsheid" aan het licht brengen. Paulus beschreef hoe dat gebeurt. Maar aan de gelovigen van Efeze schreef hij dat deze "ontmaskering" wel een **waakzame toestand** veronderstelt; *"Want hetgeen heimelijk van hen geschiedt, is schandelijk ook te zeggen. Maar al deze dingen, van het Licht bestraft zijnde, worden openbaar; want al wat openbaar maakt is licht. Daarom zegt Hij: Ontwaakt, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten" (Ef.5:12-14).*

De apostel Johannes schreef in dit verband aan de gemeente in Sardis: *"Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood. Zijt wakende,*

wijsheid met zijn eigendunkelijke godsdienst, zijn nederigheid en zijn kastijding van het lichaam, zonder enige waarde en dient slechts tot bevrediging van het vlees" (Kol. 2:6-23).

Deze zaken behandelde Paulus ook in 1 Korinthe 12 :27 en andere plaatsen. De *doop* met de Heilige Geest is dus niet zoiets als het beleven van een bijzondere ervaring, hoewel bij het *vervuld* worden met de Heilige Geest men ook de *vrucht* van de Geest zal smaken en laten zien (Gal. 5:22). Het gaat erom dat gelovigen hun plaats als lid van het lichaam zien. ***Dat is iets anders dan het lid zijn van een kerk of groep.***

Wat voor soort lid bent u?

De vraag is nu of de lezer beseft wat voor *soort* lid hij is. U kunt de Heere Jezus vragen om u de plaats binnen het lichaam aan te wijzen, zodat de gaven en talenten, die God u gegeven heeft tot zijn recht komen. Wellicht heeft God u tot een voet gemaakt, die zoals Paulus aan de Efeziërs schreef, bereid is gemaakt om het evangelie overal te brengen. Misschien bent u een hand die andere mensen kan grijpen om ze weer op te richten of te redden van een verderfelijke weg. Het kan ook zijn dat u een luisterend oor bent om de moeilijkheden aan te horen van anderen, zodat zij zich begrepen voelen. Ook een oog heeft een belangrijke taak, want dat is de spiegel van de ziel, die openstaat voor de emoties van een ander en deze opmerkt. Zo zijn er vele lichaamsdelen, die niet zo zichtbaar zijn. Wat denkt u van de nieren, die een zuiverende werking hebben? Of de maag, die het voedsel gereed maakt om door het lichaam opgenomen te worden? De Heere Jezus zal u uw plaats laten zien als u Zijn woord biddend bestudeert. Daarvoor heeft God ook gaven aan de gemeente gegeven, om hierin behulpzaam te zijn.

We zullen dat lezen uit Efeze 4:16, *"en aan Hem ontleent het gehele lichaam als een wel sluitend geheel en bijeen gehouden door de dienst van al Zijn geleidingen, naar de kracht die elk lid op zijn wijze beoefent, deze groei van het lichaam, om zich zelf op te bouwen in de Liefde."*

Geve God dat u spoedig uw plaats binnen dit lichaam inneemt, en gelegenheid krijgt uw persoonlijke gaven tot ontwikkeling te brengen. Maar bovenal dat u de dood van onze geliefde Heere Jezus zult verkondigen aan Zijn tafel, totdat Hij komt!

Lidmaat, waarvan?

Hij of zij wordt op deze wijze daar een lid van, zoals wij in Romeinen 12:4 lezen. Het lidmaatschap van het een of andere kerkgenootschap is daarom niet hetzelfde als het lidmaatschap van het Lichaam des Heeren! Menselijke lidmaatschappen kunnen dat lidmaatschap van Christus' Lichaam alleen maar verduisteren, te schande maken! We worden dan volgelingen van mensen en systemen, leringen, inzettingen van mensen. *"Nu gij Christus Jezus, de Heere, aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging.*

Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus, want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht. In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook medeopgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt.

Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold, door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzettingen tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen: Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd.

Laat dan niemand u blijven oordelen inzake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat, dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is. Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering, als ingewijde in wat hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen door zijn vleselijk denken, terwijl hij zich niet houdt aan het hoofd, waaruit het gehele lichaam, door pezen en banden ondersteund en samengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt.

Indien gij met Christus afgestorven zijt aan de wereldgeesten, waartoe laat gij u, alsof gij in de wereld leefde, geboden opleggen: raak niet, smaak niet, roer niet aan; dat alles zijn dingen, die door het gebruik teloorgaan, zoals het gaat met voorschriften en leringen van mensen. Dit toch is, al staat het in een roep van

en versterk het overige, dat sterven zou; want Ik heb uw werken niet vol gevonden voor God. Gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het, en bekeer u..." (Opb.3:1a-3a).

Gods Woord, een tweesnijdend, scherp zwaard

Wanneer we de werking van een krachtige bediening van Gods Woord hebben ondervonden, vinden we in Heb.4:12 en 13 de uitleg *waarom* dat profetische Woord zo krachtig op ons hart kan inwerken. Gods Woord is namelijk een *tweesnijdend* scherp zwaard! Dat zwaard snijdt niet alleen de "overleggingen" van de *hoorder(s)*, maar het (be)snijdt óók de *spreker(s)* die God voor deze (profetische) bediening gebruikt!

Vanaf het moment dat we Gods Woord openen en bestuderen, zal dat Woord als een doordringend (röntgen)licht onze zielstoestand blootleggen. Verdrongen zondige of onverwerkte en soms pijnlijke herinneringen komen opnieuw voor de aandacht en zullen om een oplossing vragen. Dat noemt de Schrift; *"de reiniging van een kwaad geweten"* (Heb. 10:22). Het hoeft hierbij niet altijd om eigen zonden te gaan. Het kan ook zijn dat we herinneringen hebben aan de gevolgen die de zonden van anderen op ons hebben gehad. Ziel en geest worden hierbij door dat Woord *onderscheiden* en de gedachten (of herinneringen) worden beoordeeld naar de maatstaf van Gods heiligheid.

Ook de "overleggingen van ons hart" worden aan dat heilig oordeel van God, naar de maatstaf van Gods Woord, beoordeeld. Gods Woord alleen leert ons hoe wij met de *gevolgen* van de zonde behoren om te gaan. Alles wat niet met de heiligheid van God overeenkomt, moet vervolgens door *onzelf geoordeeld* en *beleden* worden, anders moet **God** het tenslotte doen en dat kan maar beter voorkomen worden (1 Kor.11:31,32;2 Kor.13:5)!

Profetie, belijdenis van zonden, heiliging en geestelijke groei

Soms is het nodig om zonden *openlijk voor God en mensen* te belijden. Het kan namelijk zijn dat bepaalde zondige praktijken *eerst* openbaar moeten worden geoordeeld en bepaalde attributen moeten worden weggedaan, vóórdat God met Zijn Woord anderen met Zijn Woord kan bereiken of genezen. We zien dat bijvoorbeeld bij de mensen van Efeze. Onder de indruk van demonische machten en krachten, die bijzonder actief waren geworden toen Paulus daar predikte, hadden de mensen in Efeze het verschil gezien tussen de leer van Christus en die van de zonen van de Joodse overpriester Sceva. Zij moesten erkennen dat de Heere Jezus *"de overheden en machten uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld had, en door het kruis over hen had getriomfeerd"* (Kol.2:15).

De "gave van genezing", zoals deze volgens 1 Kor.12:9 aan de gemeente is gegeven, had gefunctioneerd, want iedereen had gezien *"dat de ziekten van hen weken en de boze geesten van hen uitvoeren"* (Hnd.19:12). Het gevolg was dat *"velen van degenen die geloofden, kwamen, belijdende en verkondi-*

gende hun daden.” Daarbij werden alle attributen die voor occulte handelingen gebruikt waren *“bijeengebracht en in aller tegenwoordigheid verbrand”* (vs. 19). Wanneer mensen op deze manier hun geloof tot uitdrukking brengen, heeft dat effect op de voortgang van het Evangelie, want; *“Alzo wies het woord des Heeren met macht en nam de overhand”* (Hnd. 19:20).

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Jakobus aan de gelovige Joden van zijn dagen schreef dat ze het herstel van de onderlinge betrekkingen moesten verbinden aan zelfoordeel en belijdenis van zonden. Dat kan variëren van het oordelen van kwade gedachten en roddel (Jak. 2:4; 4:11; 5:9), tot het belijden van zonden aan elkaar (Jak. 5:16; Mat. 5:23-26). Met name *ongehoorzaamheid en kwaadsprekerij* is er vaak de oorzaak van dat groepen gelovigen gedwongen worden hun samenkomsten naar elders te verplaatsen, om daar in vrede, liefde en onderlinge gemeenschap verder te vergaderen (Hnd. 19:9).

Genezing ná Pinksteren

We schreven over de ‘gave van genezing’, maar we behoren speciaal op dit punt waakzaam te blijven! Op het Internet heeft ooit iemand terecht aangegeven hoe men een echte gave van genezing van een valse gave kan onderscheiden. Het werd als volgt onder woorden gebracht; *

“Er is nogal wat gaande in de christelijke wereld, als het gaat om genezing. In advertenties worden genezingsdiensten aangekondigd. Geconfronteerd met lijden wilt u weten wat Gods Woord zegt en wat dat betekent voor een gelovige? U bid ervoor, krijgt vragen op u af.

‘Geloof u, dat de Heere Jezus vandaag nog steeds geneest? Hij is immers nog steeds Dezelfde?’ Die vraag kan u gesteld worden. Welk antwoord geeft u dan? Wat staat er geschreven? U en ik weten allebei, dat het gaat om mensen, die deze vraag eerlijk stellen. Die in hun eigen leven verdriet en pijn hebben, die met de nood in hun leven Hem zoeken en aanroepen. Mag ik proberen u daar antwoord op te geven?

De vraag die u zich bij genezing zou moeten stellen, is: Hoe komt de genezing tot stand? Is dat op Bijbelse wijze? Daar bedoel ik mee: Is de genezing gebaseerd op één Bijbelvers of, op een bepaald gedeelte van de Bijbel?

U kunt waarschijnlijk zo een aantal Bijbelgedeelten of -verzen noemen, die bij genezing door broeders uitgesproken worden? U denkt bijv. aan Marcus 16:19-20. Kijkt u eens wanneer die verzen werden uitgesproken. En: door Wie! Heel belangrijk is ook: tegen wie wordt er gesproken?

Laten wij beginnen met het lezen van Marcus 16:19-20. Het gaat mij vooral om de verzen 17-18. Ziet u wat hier aan de hand is? Hier spreekt de Heer Jezus Christus, als Hij op aarde rondgaat en aan het volk van God, Israël, het koninkrijk aankondigt. Dat werd door hen verwacht, daar hadden de profeten over gesproken, in

Wat een wrange bijsmaak hebben dan die vruchten van het vlees in Gal. 5:19-21! En wat zien we deze vruchten helaas óók onder zich christen noemende mensen! Zou dit soms de oorzaak kunnen zijn dat er zo weinig mensen tot geloof komen?

Tot één lichaam gedoopt!

Laten we nu de kernteksten 1 Kor. 12:12 en 13 eens lezen rond de uitdrukking *“Gedoopt tot één lichaam”*, zoals dat heet. Wat is dat eigenlijk? We beleven een spannende tijd, overal maken mensen zich op om de zogenaamde Nieuwe Tijdbeweging welkom te heten. Een nieuwe eenheid komt in zicht, vele wereldreligies vinden elkaar en het christendom lijkt te hebben afgedaan, Men beweert zelfs dat eigenlijk het Christendom de oorzaak is geweest van zoveel ellende en oorlog hier op aarde!

Eenheid staat tegenwoordig hoog in het vaandel, of dat nu ten koste gaat van geloofswaarheden en de heerlijkheid van de Heere Jezus en Zijn Woord gaat, schijnt niet belangrijk. Als er verschil van mening is spreekt men gewoon niet over de verschillen. De liefde voor de waarheid, wordt verwisseld met menselijke liefde. Maar menselijke liefde is afhankelijk van wederliefde. Daarom zal deze humane liefde nooit een blijvende basis voor eenheid kunnen zijn. De wereldgeschiedenis heeft dat bewezen.

De eenheid die God echter laat zien is een eenheid die in de hemel bereid is, en die wij mensen alleen maar kunnen verstoren. Doordat de Heere Jezus vele gelovigen aan zich zelf gebonden heeft, als leden van Zijn lichaam, is het mogelijk geworden deze hemelse eenheid tussen de Vader en de Zoon hier op aarde te ervaren.

De eenheid van de Geest

Om deze eenheid (van de Heilige Geest) hier op aarde zichtbaar te maken, heeft God de Vader de **Heilige Geest** uitgestort en wel ná de verheerlijking van Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Over deze eenheid wil Paulus spreken als hij het heeft over de **doop** met de Heilige Geest.

Hij schreef: *“want gelijk het lichaam een is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam hoevelen ook, een lichaam vormen, zo ook Christus, want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt...”*

In feite wordt iemand die in deze Nieuwtestamentische tijd wordt wedergeboren, tegelijk tot het lichaam van Christus, de gemeente, gedoopt.

Humane liefde kan ver gaan, eigenliefde ook, maar Gods liefde overwint alles, ook onze eigen worsteling met tekortkomingen, zwakheden, ziekte en dood.

Eigenliefde en humane liefde kennen niet het dagelijks je kruis opnemen en de Heere Jezus volgen. Het kan heel ver gaan, erop lijken dat het echte en Goddelijke liefde is, maar uiteindelijk volgt teleurstelling op teleurstelling, omdat het afhankelijk is van wederliefde! Toch hebben we allemaal behoefte aan zelfverloocherende liefde. Maar die is dan ook – en wel met grote blijdschap - alleen te vinden in de Heere Jezus Christus!

De blijdschap van Gods Geest

Het tweede vruchtdeel heet **blijdschap**. De pas gedoopte Moorman uit Handelingen 8 ging zijn weg met blijdschap verder, omdat hij de liefde van God had gezien in de kruisdood van de Heere Jezus. Hij geloofde dat zijn zonden vergeven waren, doordat de Heere Jezus de straf voor zijn zonden had gedragen. Vanaf dat moment liet hij zich leiden door het woord dat hij zichzelf had aangeschaft in Jeruzalem en Filippus, de evangelist, kon naar de achtergrond verdwijnen. Het is als de Reformator Luther heeft gezegd; *“Wanneer mijn toehoorders de Bijbel gaan lezen en geloven, mogen ze al mijn boeken verbranden!”*

Het derde vruchtdeel heet **vrede**. Dit is niet een vrede, die door menselijke middelen bereikt kan worden, maar een vrede die God geeft wanneer wij ons gehele leven en al onze zorgen aan Hem toevertrouwen. De Heere Jezus gaf deze vrede met de woorden: “Mijn vrede geef ik u mijn vrede laat Ik u.” Dit had alles met Zijn volbrachte werk en Zijn opstanding te maken. Deze vrede van God bewerkt dat de gelovigen ook vrede met God hebben.

Het vierde vruchtdeel is **geduld**. Ook dit hebben wij niet van ons zelf, maar ontvangen wij nadat wij ons ongeduld als zonde aan Hem belijden. Evenals het vijfde vruchtdeel, de vriendelijkheid, kan dit alleen in ons leven naar voren komen, als wij het geduld en vriendelijkheid van de Heere Jezus voor ons beseffen. Dan zullen ook de vruchtdelen goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing naar voren komen.

Vooraf die laatste vrucht ontbreekt bij ons als gelovigen wel eens. In het huwelijk, het gemeentelven en de maatschappij, is het vaak het gebrek aan **zelfbeheersing** dat problemen veroorzaakt tussen mensen. Maar als we bereid zijn om ons te laten **vullen** met de Heilige Geest, overigens **een opdracht van God** aan gelovigen, zal ook dit vruchtdeel heerlijke resultaten geven, tot eer van Gods naam.

Jesaja 35:4-7 bijv. De dingen die de heer noemt, zijn de tekenen van dat koninkrijk. `Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in Mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden´. (vs.17-18). Het staat er! Natuurlijk, maar kunnen wij wat daar staat nog zomaar op ons toepassen? Hoe krijg is door, hoe de Bijbel over genezing spreekt? Is er dus een manier om de dingen die ik weten wil Bijbels in beeld te krijgen? Daarop kan ik bevestigend antwoorden. **Vraagt u zich bij het lezen van een Schriftgedeelte altijd af:**

- 1 Wie zegt het?
- 2 Tegen wie wordt dat gezegd?
- 3 Wat wordt er precies gezegd?
- 4 Wanneer wordt dat gezegd?
- 5 Wat zegt het mij?

De Heer genas dus niet `zomaar`. De genezingen onderstreepten het aankondigen van het koninkrijk der hemelen, dat door Gods volk verwacht werd. Als deze dingen gebeuren, dan is het dichtbij!

Wat betekent zo'n Schriftgedeelte als Marcus 16 voor mij, als gelovige van het evangelie van genade en verzoening, zoals de apostel Paulus dat heraut? Anders gezegd: gebeuren die tekenen ook voor niet - Joden? Of: is er iets anders aan de hand? Steeds zult u dezelfde teksten horen. Ik maak er een keuze uit:

- Uit de evangeliën: Matteus 11:28, Lucas 4:14-19;
- Uit Handelingen: hoofdstuk 5:12-16;
- Hebreëen 13:8 (let op het verband!);
- Jakobus 5:14-15.

Stel uzelf bij alle Schriftgedeelten de genoemde 5 vragen! En waarop we speciaal moeten letten is; in welk verband wordt er over genezing gesproken? Door wat ik u aanreikte, hoop ik, dat u ziet, dat de verzen die broeders bij genezing gebruiken steeds tegen Israël, het volk van God, gezegd zijn. Zij moesten zien: het koninkrijk der hemelen staat voor de deur. De tekenen die op dat moment gebeurden waren er om hen dáárop te richten. Voor gelovigen geldt in deze tijd van genade **niet** dat de tekenen voor Israël, zoals genezingen, hen zullen volgen. Bij een juiste schriftindeling of schriftopbouw gaan wij onderscheiden hoe zaken zitten. Wij willen ons dan uitstrekken naar zaken, die de Heer wél voor dit moment bedoelt.” **

* Op het Internet gepost door NN op 19 juli 2004.

** Zoals de door de bewerker ervaren wonderen op het zendingsveld! CBB

HOOFDSTUK 2

PROFETIE EN DE WERKEN DER DUISTERNIS

Voor we gaan nadenken over enkele praktijkgevallen, die we in de Schrift en ons dagelijks leven vinden, moet het voor ons vaststaan dat we geen enkele gemeenschap kunnen hebben met de "werken van de duisternis". In dit verband schreef de apostel Paulus:

"...wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden" (2 Kor.6:16)? En elders: "...hetgeen de heidenen offeren, dat offeren zij aan de duivelen, en niet aan God; en ik wil niet dat gij met duivelen gemeenschap hebt", terwijl de Efeziërs te horen krijgen: "hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer" (1Kor. 10:20;Ef.5:11).

Wanneer gelovigen een vermanende en profetisch geladen boodschap horen, zoals de Efeziërs, heeft dat meestal een corrigerend effect. Uit het boek "Openbaringen" weten we namelijk dat met name de gelovigen van Efeze tamelijk goed op de hoogte waren van "de leer der apostelen", maar niet in de liefde en de gemeenschap met andere gelovigen waren gebleven (Opb.2:2;Hnd.2:42).

De noodzaak om geworteld te zijn in Gods liefde

Maar het is helaas mogelijk om de *geloofsleer* vast te houden zonder *geworteld te zijn in de liefde* (Ef.4:15;1 Tim.1:14). Vandaar dat de apostel Paulus met het oog op dit gevaar zijn knieën buigt tot God, de Vader van de Heere Jezus en bidt dat Christus bij de Efeziërs *"door het geloof in het hart wone en zij in de liefde geworteld en gegrond zijn"* (Ef.3:14-19).

Bij nadere bestudering van het leven van de gelovigen te Efeze, blijkt dat zij een grote mate van kennis van hun positie in Christus hadden verworven. Zij wisten dat *"zij levend gemaakt waren met Christus toen zij dood waren in misdaden en zonden en uit genade zalig waren geworden"* (Ef.2:5). Zij wisten dat zij *"in Christus gezet waren in de hemel"* (vs.6). Zij wisten ook dat zij in Christus *"een vrijmoedige toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem"* tot God hadden (Ef.3:12).

Toch waren ook deze hoogst begenadigde gelovigen niet ongevoelig voor *"hoerelij, onreinheid, gierigheid, oneerbaarheid, zot geklap, gekkernij, afgodendienst en ijdele woorden"* (Ef.5:3-6;Kol.2:21-23).

Zijn wij "kinderen van het Licht" of... afgodsdienaars?

Hoewel gelovigen, "kinderen van het licht" worden genoemd (vs.8), kunnen er dingen in hun leven zijn waarvan gezegd moet worden dat hierover *"de toorn Gods moet komen"* (Ef.5:6,7). We weten uit het visioen van de profeet Ezechiël over *welke "verborgen dingen" het gaat, namelijk "het beeld der ijvering"*

HOOFDSTUK 8

DE VRUCHT VAN GODS GEEST

We behandelen nu het thema: "De vrucht van de Geest", uit de vervolgserie Taal en Tekenen, met als kerntekst Gal. 5:22, waar staat:

"Maar de vrucht van de Heilige Geest brengt betere dingen: Liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, mildheid, trouw, tederheid en zelfbeheersing."

Nu we het over het onderscheid hebben gehad tussen gaven van de Geest en vrucht van de Geest, kunnen wij ons samen bezighouden met de vrucht die de Heere Jezus zo graag bij Zijn volgelingen ziet. Laten wij de negenvoudige vrucht eens van dichterbij bekijken. Het lijkt net een granaatappel, met veel vruchtdelen, die tezamen één vrucht vormen.

Het is niet voor niets, dat het eerste vruchtdeel "liefde" wordt genoemd. Het is deze liefde, die wij in de vorige besprekingen genoemd hebben. Het is die liefde die de Wet vervuld en als vrucht van Gods Geest in het leven van elke wedergeborene zichtbaar kan worden als er sprake is van het "afleggen van de oude mens" en het "aandoen van de nieuwe mens".

In Galaten 5:1 zegt Paulus dat gelovigen in de vrijheid mogen staan, waarmee Christus hen vrijgemaakt heeft. Wanneer zij echt in deze vrijheid staan, worden zij niet meer gebonden door de vruchten van het vlees, maar dienen gelovigen elkaar door de liefde, zoals in vers 14 staat. Het is immers zo dat de hele wet door de liefde vervuld wordt.

Eerst houden van jezelf voordat je kan houden van de ander?

We beleven een tijd dat in de psychologie de mensheid wordt aangeraden opnieuw van zich zelf te gaan houden. Dit eindigt meestal in een zeer egocentrische levenshouding, die een invalspoort is voor mystieke belevenissen, waar het z.g. "zelf" centraal staat. De mens moet zichzelf verlossen, omhoog brengen, krachten in zichzelf losmaken, om uiteindelijk gelukkig en zelfs, vaak door zielskracht, genezen kan worden en innerlijke rust kan ervaren. Maar is dit werkelijk van Boven, van de Heere Jezus? Is dat "de vrede die alle verstand te boven gaat"?

We kunnen eraan twijfelen of dit de belangeloze liefde is die de Bijbel bedoelt en die anderen werkelijk gelukkig kan maken, zoals dat in 1 Kor. 13 is beschreven..

Korintiërs weigerden in te slaan en daardoor het spoor bijster dreigden te worden. Het gevolg hiervan was dat zij elkaar niet meer konden verdragen, dat er sekten ontstonden rondom favoriete voorgangers en er valse leraars de gemeente konden binnen dringen. En dat allemaal omdat de nadruk werd gelegd op de gaven, in plaats dat de Gever centraal stond. Is het dan niet begrijpelijk dat Paulus nog even wachtte met deze gemeente te bezoeken, totdat zij orde op zaken gesteld had?

Lezer, wie staat er bij U centraal? Is dat de Heere Jezus en Zijn Woord, of zijn het de middelen die God gebruikt om Zijn gemeente te bouwen? In een serie overdenkingen zullen we samen nadenken over de vrucht van de Heilige Geest, zoals dat in Gal. 5:22 beschreven wordt.

(Ez.8:5), afgodische "eredienst" in de binnenkamer (vs.11,12), het "bewenen van de Thammuz" (vs.14) en het "buigen voor het Oosten" (16). Al deze min of meer verborgen vormen van "eredienst" vinden we in onze moderne tijd in verschillende vormen van onzedelijkheid en Oosterse vormen van magische geneeswijzen terug.

Het heeft alles te maken met vormen van afgoderij die in directe verbinding staan met (religieuze) menselijke leringen (Kol.2:22). Gelovigen die onder de indruk zijn van wijsgerige denkpatronen of uiterlijk vertoon, worden *"verrijdeld in hun overleggingen, en hun onverstandig hart wordt verduisterd. Ze geven zich uit voor wijzen, maar ze zijn dwaas geworden en hebben de heerlijkheid van de onverderfelijke God veranderd in de gelijkenis van het beeld van een verderfelijke mens..." (Rom. 1:23).*

Leringen van demonen

Het gevolg van deze vorm van afgoderij met mensen en hun leerstellingen, ook wel *"leringen van demonen"* genoemd (1 Tim.4:1), is moderne religieuze slavernij. De gelovigen in Korinthe waren door mensverering; *"als Eva door arglist bedrogen, waarbij de zinnen bedorven worden, terwijl men afwijkt van de eenvoudigheid die in Christus is."* Dit resulteerde in hun geval zelfs in het aanvaarden van *"een andere Jezus, een andere geest en een ander evangelie"* (2Kor. 11:3,4).

Uiteindelijk loopt mensverering dan ook uit op *"twistgierigheid, nijdigheid, toorn, gekijf, achterklap, oorblazerij, opgeblazenheid, beroerte, onreinheid, hoererij en ontucht"*. Wanneer dat niet wordt geoordeeld, zal het als een "zuurdeeg van slechtheid, boosheid en huichelarij" in de gemeente blijven voortwoekeren (2 Kor.11:20;12:20,21;1 Kor.5:7,8). We komen bij de bestudering van de geschiedenis van Simon de tovenaer hier nog op terug.

Profetie en eigenbelang

Nu we aan de *praktische* verwerkelijking van een profetische woordbediening zijn toegekomen, zien we dat met name Petrus, die een grote mate van zelfkennis had gekregen door zijn verloochening van de Messias, gebruikt wordt om deze vorm van profetie in de gemeente te openbaren. In de geschiedenis van Ananias en Saffira krijgen we een blik in ons eigen verdorven hart.

Tot geloof komen en je bekeren wil dus nog niet zeggen dat we de Heere Jezus ook werkelijk *de volle heerschappij* over ons leven hebben gegeven (Ef.3:17;Rom.12:1). *Eergevoeligheid* is een zonde die zich niet gemakkelijk laat verdrijven. Deze menselijke eigenschap is in staat, *tezamen* met geloof in Jezus en Zijn wonderbare macht, ons leven te beheersen. Het bewijs voor deze stelling lezen we o.a. in Joh.12:42, waar staat: *"Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeeën wil beleden zij het niet, opdat zij uit de synagoge niet zouden geworpen worden"*.

Geestelijk isolement

Door deze menselijke eigenschap, het afwegen van belangen, stond de inmiddels genezen blindgeborenen geheel alleen. Hij kwam later echter oog in oog te staan met de Heere Jezus als de Zoon van God, Die "tot een oordeel in deze wereld gekomen was, "opdat degenen die niet zien, zien mogen, en die zeggen dat ze "zien", blind worden" (Joh.9:22,29,41).

Dat was ook het geval met Annanias en Saffira. Zij hadden gezien welk effect het "een van hart en ziel" op de eerste christenen had (Hnd.4:32-37). Doordat ze hun leven niet geheel aan de Heere Jezus hadden toevertrouwd, maar ook zij als "gelovigen", "de eer van mensen liever hadden dan de eer van God", kon satan hun hart vervullen, met als gevolg dat ze "gingen liegen tegen de Heilige Geest" en zich anders voor gingen doen dan ze waren (vs.3).

Leg af de leugen en spreek de waarheid

Wanneer we eerlijk willen zijn, moeten we allemaal erkennen dat deze vorm van "liegen" ons niet vreemd is. We verlangen vaak om terug te kunnen keren naar die eerste gemeenschap van christenen, maar...denken we er dan ook aan dat die eerste christenen een prijs moesten betalen voor elke vorm van huichelarij?

Petrus "doorzag" wat er in het hart van deze twee "gelovigen" omging. Hij had immers op een verschrikkelijk vernederende wijze zijn eigen hart leren kennen (Luk.22:60-62)? Wanneer we eenmaal in Gods heilig licht zijn geweest, hebben we niet alleen *onzelf*, maar ook onze *naaste* leren kennen. We leren dat andere mensen, ook voorgangers, mensen zijn "van gelijke beweging als wij" (Job.33:6;Rom.3:12; Jak.5:17a).

Maar willen we dat erkennen, of verstoppen we ons voor deze waarheid en blijven we, misschien vanwege een vorm van gemakzucht, "de eer van mensen liever hebben dan de eer van God"? Ananias en zijn vrouw Saffira kregen nog de kans om hun zonde van huichelarij te erkennen, maar ze grepen deze kans niet aan, wat tenslotte de dood tot gevolg had. Ook wij ervaren deze "dood", weliswaar geestelijk, wanneer we eigen huichelachtig gedrag weigeren te oordelen. We worden "onvruchtbaar", gaan vegeteren en slapen geestelijk in.

Het gevolg is dat we niet meer onderscheiden worden van mensen die geestelijk "dood in misdaden en zonden" zijn, hoewel we nog lang de naam kunnen hebben dat we "leven" (Rom.13:10-14;Opb.3:1).

Paulus en Petrus geven, geïnspireerd door Gods Geest, de oplossing in de woorden: "laten we uit de slaap opwaken...de nacht is voorbij...laat ons dan afleggen de werken der duisternis en aandoen de wapenen van het licht en eerlijk, als in de dag, wandelen, en... uw zielen reinigen in de gehoorzaamheid der waarheid, door de Geest, tot ongeveerinsde broederlijke liefde." (1 Pet.1:22;2:1).

Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid..."

"Want indien het woord, door bemiddeling van engelen gesproken, van kracht is gebleken, en elke overtreding en ongehoorzaamheid rechtmatige vergelding heeft ontvangen, hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd, terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten en door de Heilige Geest toe te delen naar zijn wil."

"Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de Heilige Geest, en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en daarna afgefallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespotting maken."

"Want de grond, die de regen, welke er telkens op valt, indrinkt en gewas voortbrengt, geschikt voor hen, ter wille van wie hij ook bewerkt wordt, ontvangt zegen van God; doch als hij doornen en distelen draagt, is hij ondeugdelijk en niet ver van de vervloeking, die uitloopt op verbranding."

Deze "krachten van de toekomstige eeuw" zijn dan ook slechts bedoeld om mensen wakker te schudden, niet om vooruit te lopen op dat komende koninkrijk, zoals de gelovigen onder invloed van een verkeerde leer deden. "Alrede zijt gij verzadigd, alrede zijt gij rijk geworden, zonder ons hebt gij geheerst; en och, of gij heerstet, opdat ook wij met u heersen mochten" (1 Kor. 4:8 St. V.)!

De gaven en de vrucht van Gods Geest

We willen nu verder ingaan op het onderscheid tussen gaven van de Geest en vrucht van de Geest. Als het gaat om het laatste, dan wil de Heere Jezus dat iedere gelovige deze vrucht laat zien. In Johannes 15, waar het gaat over de vrucht van de wijnstok, zegt Hij, dat Hij veel vrucht van ons verwacht. Maar met betrekking tot de gaven, verwijst Hij naar de uitnemenste gave, die van de liefde. Het is dan ook niet voor niets, dat 1 Korinthe 13 het lied der liefde genoemd, precies tussen de twee hoofdstukken, die over de gaven handelen, in staat!

Het is opmerkelijk dat Paulus in dit verband niet spreekt over een gave, maar over een weg, in 1 Korinthe 12:31. Het is de weg van vernedering, die de

Wonderen gebeuren nog steeds, vooral dáár waar het Evangelie van het Koninkrijk en van Gods genade voor het éérs gepredikt wordt.

Wonderen in een geciviliseerde wereld

Ook hier in het Westen kan het gebeuren dat het produceren van wondertekenen volle zalen trekt. Helaas moet echter gezegd worden dat, ondanks dat mensen zich "gelovig" noemen, of dikwijls "christelijk", of "kerkelijk meelevend", niet zeker weten of ze wel door oprecht geloof **wedergeboren** zijn! Er is vaak grote twijfel.

Vandaar dat men het dikwijls zoekt in het zichtbare, het voelbare, het tastbare, in de hoop dat die zaken geloof zullen bewerken in Gods aanbod van genade.

Soms zoekt men het bij een homeopaat of kwakzalver die met de Bijbel op zijn bureau mensen probeert te overtuigen dat hij een echte "christen" is. Men slikt de hoge verdunningen, waar helemaal geen "medicijn" meer in zit, in "geloof" en verwacht er grote dingen van. En het gebeurt nog ook! Hun "geloof" in het middel en de medicijnman bewerkt het wonder, men "geneest"!

Helaas heeft de schrijver dit soort b" wonderen van genezing" van nabij meegeemaakt. Gods Woord blijft voor hen vaak gesloten omdat het ware geloof in Gods genade en de bereidheid om zichzelf geheel over te geven aan Gods genade ontbreekt! Men raakt nog meer gebonden dan men door ongeloof al was! Vaak sluiten deze mensen, die zo gefocust zijn op tekenen en wonderen (Doe een teken mij ten goede), zich volledig af wanneer de prediking gericht is op het *gelooven* en niet zien of gevoelen! Geloven in Gods genade, die aangeboden wordt aan elke berouwvolle zondaar die alle geloof in eigen kracht heeft verloren.

Daarom vallen helaas velen die genezen zijn, wonderen hebben beleefd en gedaan, vaak weer terug in het heidendom. Dat komt omdat men meer aandacht heeft voor de *tijdelijke, zichtbare en tastbare* dingen, dan voor de *zaligheid van de ziel*!

Mat. 7:21-23; Heb.2:2-4 en 6:4-8 zijn erg duidelijk, omdat deze Bijbelgedeelten beschrijven dat een z.g. "wondergeloof" niet voldoende is om voor eeuwig behouden te worden! Jezus sprak harde woorden tot deze mensen! Ook tot hen die in Zijn Naam tekenen, wonderdaden en krachten openbaarden! Ja, in de naam van Jezus kunnen er wonderen gebeuren, maar... bewerkt dat het "zaligmakend geloof"?

"Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.

Valse profetie en vermenging van religie

Een ander praktijkgeval is dat van de "beking" van Simon de tovenaer. We lezen het in Hnd.8:4-25. Filippus had het Evangelie op krachtige wijze aan de Samaritanen gepredikt en deze waren tot geloof en beking gekomen. Hoewel zij in de naam van de Heere Jezus gedoopt waren, was er in hun zielen nog een macht aanwezig die alles te maken had met wat zij voor hun beking hadden meegemaakt.

Vóórdat Filippus met de heilbrengende boodschap van genade en verlossing in Christus Jezus was gekomen (Tit.2:11), hadden deze mensen geloofd in "*de grote kracht Gods*", die, zoals zij geloofden, in een zekere Simon, een naamgenoot van Petrus, geopenbaard was geworden (Hnd.8:10). Deze man zei van zichzelf "*dat hij wat groots was*", waarbij we moeten bedenken wat Paulus aan de Korintiërs schreef, omdat zo'n grootspraak helaas ook onder gelovigen voorkomt: "*wie roemt, roeme in de Heere. Want niet die zichzelf prijst, maar dien de Heere prijst, die is beproefd*" (2 Kor. 10:17,18).

De tot geloof gekomen Samaritanen hadden voorheen een soort *vermenging van religieuze beginselen* aangehangen. Als volk ontstaan door de deportatie vanuit hun eigen landen naar het land Kanaän, had de (heidense) gedachte bij hen postgevat dat zij - nu zij in het land van de God van de Joden waren aangekomen en enkele diep ingrijpende tegenslagen hadden ervaren - de "God van het land" uit een vorm van beleefdheid en eerbetoen naast hun eigen goden óók eer moesten bewijzen (2 Kon.17:33).

Vermenging van eredienst verduistert het geestelijk denken

Omdat zij niet goed wisten hoe dat dan wel moest, zorgde de koning van Assyrië ervoor dat er een priester uit Samaria kwam. Deze was kennelijk door koning Jerobeam aangesteld om het volk een soort "schaduwdienst" van de tempel in Jeruzalem te garanderen, zodat ze niet zouden terugkeren tot de dienst van de Heere in Juda (1 Kon.12:25-33). Deze priester kende ook een soort "profeten-dienst", die eveneens bij een altaar uitgeoefend werd (nabij Bethel, vroeger "Huis Gods" genoemd). Het was de mensen van Juda echter verboden zich met deze vorm van zelfgemaakte "eredienst" te vermengen (1 Kon. 13:16,17).

Dit gebod geldt ook voor onze tijd, omdat er altijd gelovigen zijn die menen dat zij er naast de duidelijke aanwijzingen van de Schrift, een eigen menselijke vorm van religiositeit op na kunnen houden (2 Tim.3:3,4).

Omdat de Samaritanen dus zo'n gemengde achtergrond hadden en zich nogal hadden geïsoleerd van de Joodse erediensten, moesten zij losgemaakt worden van een mengvorm van religieus denken. De Heilige Geest kon Zichzelf niet duidelijk manifesteren vóórdat deze "geest van Bileam" - die vermenging van religie voorstond - openlijk was geoordeeld en weggedaan.

Ze moesten beseffen dat *"de zaligheid uit de Joden is"* (Joh.4:22). God gebruikte de apostel Petrus om dit duidelijk te maken door de gelovigen uit Samaria doormiddel van zijn handoplegging, in feite gebruikte hij hierdoor de hem toevertrouwde sleutels om buiten te sluiten of binnen te laten, om deze nieuwe gelovigen met de gemeente te Jeruzalem te verbinden. Toen zij op deze wijze waren losgemaakt van hun eigen vormen van on-Bijbelse eredienst, kon de Heilige Geest Zich openlijk ook door hen heen manifesteren (Hnd. 8:17).

Iets dergelijks gebeurde er met de volgelingen van Johannes de dooper. Ook zij waren door de prediking van het "evangelie van het koninkrijk" tot geloof gekomen en zagen nu evenals de Samaritanen vol verwachting uit naar wat er verder zou gaan gebeuren.

Hoewel het hier waarschijnlijk om *Joden* ging (hoewel er ook bekeerde soldaten bij geweest zouden kunnen zijn die nog geen weet hadden van de komst en inwoning van Gods Geest na Pinksteren), was het effect van deze onwetendheid hetzelfde als in Samaria. Ook bij hen kon de Heilige Geest Zich nog niet *openlijk* manifesteren, en Paulus merkte dat (Hnd.19:1-5).

Gebrek aan innerlijke zekerheid

Zulke dingen kunnen er ook in ónze tijd gebeuren. Veel oprecht zoekende gelovigen, opgevoed binnen een bepaalde religieuze cultuur en vormelijke eredienst, ervaren een **gebrek aan innerlijke zekerheid en kracht**. Maar als zij geconfronteerd worden met de volle betekenis en inhoud van "het evangelie van het koninkrijk en de naam van de Heere Jezus" (Hnd.8:12;19:5), gaan de "ogen van het hart" plotseling open voor het volle heil in Christus. *Vanaf dat moment is er sprake van de kracht en de openlijke werking van de Heilige Geest!*

Dit feit wordt tegenwoordig helaas te weinig onderkend. Paulus verbindt de "zekerheid van geloof" direct met de *inwoning van de Geest Gods, het gestorven zijn door de wet en hierdoor ook het dood zijn voor de zonde* (Gal.2:19; Rom.6:11; 8:10) Dat betekent niet dat de **macht** van de zonde in ons er niet meer zou zijn, maar de inwonende Geest van God wil de gelovige in staat stellen *"de werkingen van het lichaam te doden"* (Rom.8:13).

Zolang de gelovige dit niet ervaart, zal er niet getuigd kunnen worden dat *"het lichaam dood om der zonde wil is, en de geest leven is om der gerechtigheid"* (Rom.8:10).

Wanneer "gelovigen", vaak door gebrek aan Bijbels onderwijs, pastoraat en regelmatig huisbezoek of huiselijk Bijbelkringwerk, de volle betekenis van de "christelijke" doop niet beleven en deze "inwoning" van Gods Geest niet kennen, blijven zij een *"geest van dienstbaarheid wederom tot vreeze"* ervaren (Rom.8:15).

Er kan dan ook niet vrijmoedig getuigd worden dat zij *"wedergeboren zijn tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus"*, of dat zij *"het eigendom van Christus"* zijn (1 Petr.1:3; Rom.8:9b,16).

HOOFDSTUK 7

GEVANGENE OM CHRISTUS' WIL

Johannes, om zijn geloof gevangen gezet op het eiland Patmos, beschreef een massale opkomst van mensen die door wondertekenen tot "geloof" zijn gekomen. Maar het is een geloof dat gericht is op de verkeerde persoon, de Antichrist!

"En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde en het had twee horens als die van het Lam, en het sprak als de draak. En het oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit. En het bewerkt, dat de aarde en zij, die daarop wonen, het eerste beest zullen aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen. En het verleidt hen, die op de aarde wonen, wegens de tekenen, die hem gegeven zijn te doen voor de ogen van het beest..."

"En ik zag uit de bek van de draak en uit de bek van het beest en uit de mond van de valse profeet drie onreine geesten komen, als kikvorsen; want het zijn geesten van duivelen, die tekenen doen, welke uitgaan naar de koningen der gehele wereld, om hen te verzamelen tot de oorlog op de grote dag van de almachtige God. Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en zijn schaamte niet gezien worde" (Opb. 13:11-14; 16:13-15).

Wonderen als "deur" naar het ware geloof?

God wil tijdens de prediking van het "Evangelie van het Koninkrijk" ook heden ten dage nog wel eens tekenen en wonderen doen. Die zouden kunnen functioneren als een soort "deur" naar het ware geloof, dat gebaseerd is op **onzichtbare** zaken (Rom. 10:14-17; Joh. 4:39, 42)! Maar, de wáre **DEUR** blijft de Heere Jezus Zelf!

"Jezus zeide dan nogmaals: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ik ben de deur der schapen. Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden" (Joh. 10:7,9).

Wonderen *kunnen* het hart voor de boodschap van het Evangelie openzetten, maar helaas ook verharderen! Daarom wat is ons doel in de prediking?

"En hoewel Hij zovele tekenen voor hun ogen gedaan had, geloofden zij niet in Hem" (Joh. 12:37).

“Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede. Jezus zeide dan tot de twaalven: Gij wilt toch ook niet weggaan? Simon Petrus antwoordde Hem: Heere, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods. Jezus antwoordde hun: Heb Ik niet u twaalven uitgekozen? En een van u is een duivel” (Joh. 6:66-70),

Paulus beschreef dat er een tijd zou komen dat valse leer, in feite een leer van demonen, ook de gemeente zal binnendringen. Hij waarschuwde daarvoor in Hand. 20:28-31. *“Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opziemers gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft. Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet zullen sparen; en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken. Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen.”*

Ook in zijn 2^e brief aan de Thessalonicenzen, hoofdstuk 2:1-10, schreef hij daarover: *“Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de komst van onze Heere Jezus Christus en onze vereniging met Hem, dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren reeds aanbrak.”* *“Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.”*

“Herinnert gij u niet, dat ik, toen ik nog bij u was, u dit meermalen gezegd heb? En gij weet thans wel, wat hem weerhoudt, totdat hij zich openbaart op zijn tijd. Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking; wacht slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is. Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here Jezus doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt.” *“Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten tekenen en bedrieglijke wonderen, en met allerlei verlokende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden. En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid.”*

Het zijn daarom juist deze "gelovige en bekeerde" mensen, die zich gemakkelijk laten *manipuleren* door sterkere persoonlijkheden, tradities, leerregels of rituele erediensten. Zo lieten de gelovigen uit Korinthe zich leiden door wondertekene en menselijke wijsheid, waarbij de fundamentele leer van Christus en de apostelen werd losgelaten (1 Kor.1:22,23; Ef.4:14).

Wettische discipline

Zo kenmerkten de gelovigen van Galatië zich door wettische discipline zonder liefde en die van Kolosse door filosofische leringen en menselijke gewoonten. Vandaar dat met name Paulus en Petrus zich beiden in de prediking en de nazorg beijerden om *“een ieder mens volmaakt te stellen in Christus Jezus...om uw roeping en verkiezing vast te maken, zodat u niet ledig noch onvruchtbaar bent in de kennis van onze Heere Jezus Christus” (Kol. 1:18; 2Pet. 1:8-11).*

Het is duidelijk dat Petrus als "sleuteldrager" een diep inzicht had ontvangen in de verdorvenheid van de menselijke natuur. De Heere Jezus had Petrus "de sleutels van het Koninkrijk" gegeven, waardoor hij was aangesteld als een soort "beheerder" (zie Synopsis J.N.D. bij Mat.16). Hij mocht dan ook de deur openen voor zowel de tot geloof gekomen Samaritanen als de bekeerde en met Gods Geest verzegelde heiden Cornelius en de zijnen.

Ergernissen binnen het Koninkrijk

Dat verder onderwijs hiertoe uiterst noodzakelijk was, wordt vooral duidelijk uit de prediking van Paulus (Hnd.20:25;28:23). Om binnen dat "koninkrijk" te kunnen functioneren, predikten de apostelen, en vooral Paulus; *“in het openbaar en bij de huizen, betuigende beiden Joden en Grieken de bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus” (Hnd.20:20b).*

De "bekering" en het "geloof" van Simon de tovenaer bleek echter puur verstandelijk te zijn. Dat blijkt uit het feit dat hij uit zakelijke overwegingen zich "bekeerde" en liet dopen. Kennelijk was hij tot het inzicht gekomen dat dit "koninkrijk Gods" van een geheel andere orde was dat het "koninkrijk" waarbinnen hij voorheen functioneerde (een koninkrijk waarbinnen "het ik" centraal stond). Toen hij *verstandelijk begreep* dat de doop je op een nieuw terrein bracht, liet hij zich op deze manier dat nieuwe koninkrijk binnenleiden, *echter, zonder de betekenis van die "doop der bekering" te begrijpen!*

Hier zien we hoe belangrijk het is om de betekenis en waarde van de *christelijke* doop uit te leggen (Rom.6:4; Gal.2:20). Om de betekenis van het *leven* binnen dat koninkrijk te kunnen begrijpen, moet er echter vooraf een *"wedergeboorte uit water en Geest"* hebben plaatsgevonden (Joh.3:3,5). En het is juist dit bijzonder ingrijpende aspect van het nieuwe leven, waar de "gelovige" en gedoopte tovenaer geen kennis aan had. Het was Petrus die door zijn gave van "onderscheiding van geesten" dit gemis aan geestelijk leven bij Simon opmerkte.

De reiniging van de ziel

In zijn brief aan de "vreemdelingen van Pontus, Galatië, Cappadocië en Bithynië", maakt Petrus duidelijk dat de wedergeboorte herkenbaar is aan het feit dat de gelovige *"zijn ziel heeft gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door de Geest, tot ongeveer de broederlijke liefde...waarbij alle kwaadheid, bedrog, geveinsdheid, nijdigheid en achterklap, afgelegd is, terwijl men als nieuwgeboren kinderen, zeer begerig is naar de redelijke onvervalste melk, opdat men door dezelve zal opwassen...opdat men als levende stenen gebouwd kan worden tot een geestelijk huis, een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus"* (1 Pet. 1:22;2:1-5).

Iedereen die deze wedergeboorte niet kent, zal *"zich stoten aan de Steen des aanstoots, de Rots der ergernis, omdat zij zich aan het Woord stoten, ongehoorzaam zijnde..."* (1 Pet.2:7,8). En zo gedroeg Simon de tovenaer zich dan ook. *Hij bleek alleen maar op eigen belang uit te zijn en was niet eens in staat om voor zichzelf te bidden!*

De gevolgen van religieuze hoogmoed

Wanneer we terugkeren tot het moment dat Simon de tovenaer de prediking van Filippus nog niet gehoord had, zien we dat Simon vroeger van zichzelf vertelde *"dat hij wat groots was"* (vs.9). Het gevolg was dat de toehoorders, onder de indruk van Simon's toverij, van hem zeiden dat *"hij de grote kracht Gods was"* (vs.10). Zolang Simon na zijn "bekering" geen openlijke afstand van zijn toverij nam, zou hij een struikelblok binnen het koninkrijk blijven, in tegenstelling tot wat er in Efeze gebeurde (Hnd.19:19,20).

De Heere Jezus zei dan ook dat op een dag *"de engelen alle ergernissen en degenen die ongerechtigheid doen, uit Zijn Koninkrijk zullen verwijderen. En zullen dezelve in de vurige oven werpen; daar zal wening zijn en knersing der tanden"* (Mat. 13:41,42).

Zowel Petrus als Paulus hebben ontmoetingen met zulke "ergernissen in het koninkrijk" gehad. Paulus noemde dit soort ergernissen "valse broeders" en "hout, hooi en stoppelen" (2 Kor.11:26b;1Kor.3:10-15). Simon de tovenaer en een zekere "Bar-Jezus" werden vroegtijdig door Petrus en Paulus ontmaskerd, maar soms gebeurt dit pas veel later (Hnd.13:6,10;1Tim.5:24; Hnd.20:29).

We moeten dan ook onderscheid maken tussen tuchthandelingen binnen het **koninkrijk** en die binnen de **Gemeente**. Binnen het *koninkrijk* hebben *engelen* een bepaalde taak, maar binnen de *Gemeente* de *oudsten*, tezamen met alle *gemeenteleden* (Mat. 18:18;1 Kor.5:2, 12, 13).

Bovendien worden gelovigen niet uit de *Gemeente* als "Lichaam van Christus" verwijderd maar, indien nodig en binnen het "huis van God", *apart gesteld en gereinigd* (Joh. 15:2-6;17:12; Heb. 10:22; 1Joh. 1:9;3:3).

De gevolgen van ongehoorzaamheid en ongeloof

In Heb. 2:1-4 beschreef de schrijver dat ongehoorzaamheid aan het Woord van God grote gevolgen kan hebben. Er is zelfs sprake van "een rechtvaardige vergelding" in vers 2! Hij vervolgt dan zijn waarschuwing door op te merken dat de ongehoorzame luisteraars in zijn tijd (en dus ook in die van ons) zeker die "rechtvaardige vergelding" niet zullen kunnen ontvluchten, zoals de Heere Jezus waarschuwde in Luk. 23:30 en Johannes in Opb. 6:16,17 en 9:20,21.

"Dan zal men beginnen te zeggen tot de bergen: Valt op ons, en tot de heuvelen: Bedekt ons"

"...verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van hun toorn is gekomen en wie kan bestaan? En wie van de mensen overgebleven waren, die niet gedood waren door deze plagen, bekeerden zich toch niet van de werken hunner handen, om de boze geesten niet meer te aanbidden en de gouden, zilveren, koperen, stenen en houten afgoden, die niet kunnen zien, noch horen of gaan; en zij bekeerden zich niet van hun moorden, noch van hun toverijen, noch van hun hoererij, noch van hun dieverijen..."

Wanneer mensen geen acht geven op de zaligheid die God hen aanbiedt door het geven van de Heere Jezus als het zoenoffer voor hun zonden, dan blijft er niets anders over dan het rechtvaardige oordeel! Mensen hebben dan in feite gekozen voor hun eigen ondergang, een ondergang zoals Satan wacht, die zij geloofd hebben. Zij zullen dus in het oordeel van Satan moeten delen, hoewel de plaats van eeuwige pijniging oorspronkelijk alleen voor Satan en zijn gevallen engelen bedoeld was.

Het effect van tekenen en wonderen

Mijn ervaring als zendeling is dat het doen van wonderen, er wordt altijd massaal reclame voor gemaakt, volle zalen trekt. Maar zodra de prediking *niet* gepaard gaat met wonderen, zoals dat het geval was bij Johannes de dooper, vindt er een scheiding van geesten plaats. Alleen zij die zich écht bekeren willen van hun zonden en door geloof in Gods genade behouden zoeken te worden voor het komende oordeel, komen tot waar geloof en laten zich dopen.

Maar zij die op een wonder hoopten en op die manier tot geloof willen komen, dikwijls om hier en nu genezen te worden van allerlei kwalen of inwendige spanningen, lopen teleurgesteld weg, zijn discipelen af!

de vrucht van de geest. God heeft inderdaad gaven aan de gemeente geschonken, maar ook aan de mensen in het algemeen heeft God in Zijn wijsheid en goedheid gaven geschonken. Paulus verwijst daarnaar in zijn brief aan de Efeziërs, waar hij in hoofdstuk 4:7 en 8 het volgende schreef:

"...aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate waarin Christus haar schenkt. Daarom heet het: opgevaren naar de hoge, voerde hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf hij aan de mensen."

Aan de gemeente als het zogeheten "lichaam des Heeren", zijn dan ook verschillende gaven geschonken, maar het is opmerkelijk dat sommige gaven die in de Korinthe brief worden gevonden, niet in de brief aan de Efeziërs worden gevonden. Dat komt omdat het in de Efezebrief gaat over gaven die nodig zijn om het reeds genoemde lichaam van Christus op te bouwen tot volle wasdom. Dit lezen we in Efeze 4:13 en 16.

De gaven zoals God die heeft gegeven aan de Korintiërs hebben dan ook een andere taak, een taak die naar buiten gericht is, waar de ongelovigen zijn. Het is dan niet verwonderlijk dat er daar over gaven van geloof gesproken wordt, genezingen, profetie, onderscheiding van geesten en het spreken in allerlei talen. Dat zijn allemaal gaven die nodig zijn om invloed uit te oefenen op ongelovigen. Het is in dit verband dat Paulus dan ook spreekt over tekenen, die tegelijkertijd gaven kunnen zijn. Deze tekenen zijn echter niet voor gelovigen, maar zoals staat in 1 Korinthe 14:22, maar voor ongelovigen. Wanneer wij dit steeds voor ogen houden, worden we bewaard voor verwarring en allerlei on-Bijbelse leringen, zoals die b.v. voorkomen in het z.g. "prosperity Gospel", of ook wel "welvaartsevangelie".

Zoals gezegd is, de tekenen zijn gegeven voor **ongelovigen**. Die verwachten immers langs de weg van het **zien** tot geloof te komen, zoals staat beschreven in 1 Kor. 1:22.

Veel mensen die tegenwoordig samenkomsten bezoeken waar tekenen en wonderen plaatsvinden zijn inderdaad door het zien ervan tot geloof gekomen. Maar het is de vraag welk soort geloof zij hebben ontvangen! Is het een geloof zoals het staat beschreven in Heb. 11? Is het een geloof wat de ongelovige Thomas kreeg toen hij zijn vingers in de gaten van de handen van de Heere Jezus mocht steken? De Heere Zelf sprak toen over mensen die later tot het ware geloof zouden komen door niet te zien of te voelen, maar te vertrouwen op Gods Woord alleen. **Die** mensen werden zalig gesproken (Joh. 20:29)!

Waarom herkende Petrus nu dat Simon een "naam belijder" was? Het kenmerk van iemand die niet wedergeboren is, noemt Paulus o.a. in 1 Kor.2:14. Hij zegt daar: *"...de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem een dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden."*

De weigering zich te bekeren en zonden openlijk te belijden

Simon de tovenaars bleek een "natuurlijk mens" te zijn, omdat hij openlijk bleek gaf van **geldzucht** en **machtswellust** en hij **weigerde om zichzelf te oordelen en te bekeren** en in gebed zich voor God te verootmoedigen. Hij was vroom geworden en had zich aan een uiterlijk ritueel onderworpen, maar "zijn hart was niet recht voor God" (Hand. 8:21).

Een geestelijke beneveling slaat toe

Zo lezen we in Jes. 29:9-16 de oorzaak van die geestelijke en verstandelijke "beneveling". De profeet legt het, geïnspireerd door Gods Geest, duidelijk uit:

"Verbaast u en weest verbaasd, verblindt u en weest blind. Zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van bedwelmende drank. Want de HERE heeft een geest van diepe slaap over u uitgestort en Hij heeft uw ogen, de profeten, toegesloten en uw hoofden, de zieners, omhuld. Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de woorden van een verzegeld boek, dat men aan iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of het boek wordt gegeven aan iemand die niet lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet lezen."

En de Heere zeide: Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar: de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan. Wee hun die een plan diep voor de HEERE verbergen, wier werk in de duisternis geschiedt en die zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons?

O, deze verkeerdheid van u! Of moet de boetseerder op een lijn gesteld worden met het leem, zodat het maaksel van zijn maker zou kunnen zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? en het boetseersel van zijn boetseerder: Hij heeft geen verstand?"

De natuurlijke mens en de vleselijke christen

Soms is het moeilijk om het onderscheid tussen een *natuurlijk mens* en een *vleselijk christen* te zien. In 1 Kor.3:3,4 beschreef de apostel de kenmerken van een vleselijk christen; *nijd, twist, tweedracht en persoonsverheerlijking*. Maar... dat zijn ook de kenmerken van een "natuurlijk mens"!

De zondige neigingen van ons hart

Beide groepen hebben te maken met de zondige neiging van ons hart, dat *besneden, ontmaskerd en geoordeeld* moet worden (Jer.4:4;Heb.4:12). Maar bij de "bekeerde", maar *onwedergeboren* Simon openbaarde zich de behoefte om te kunnen blijven *manipuleren* en mensen naar zijn hand zetten. Hij trachtte zelfs Petrus over te halen om voor hem te bidden, zonder zichzelf te willen bekeren!

Binnen het nu nog verborgen koninkrijk, waarbinnen het "huis van God" met houten en aardenvaten zich bevindt, gebeurt dat regelmatig. Vandaar dat de engelen dit soort "ergernissen" aan het einde van de tijd moeten verwijderen.

Petrus en Paulus handelen hier dus geheel in overeenstemming met hun verantwoordelijkheden als *"herders en opziens van de kudde"*. Zij **be-oordelen** de situatie, maar geven de persoon de gelegenheid zich te bekeren en tot God te wenden, Die vergeven en reinigen kan.

De apostelen, en wij met hen, **ver-oordelen** naambelijders niet, maar **oordelen wel de zonde** en datgene wat niet in overeenstemming is met de heiligheid van God en de Bijbel. *Ver-oordelen* van personen laten zij aan de Heere en Zijn engelen over. Simon hoort dat *"de gave Gods niet door geld verkregen kan worden"* (Hnd.8:20). Maar Petrus *verwijderd* hem niet, maar *onderwijst* en *vermaant* hem door de weg naar herstel en reiniging te wijzen. Dat is de weg van *zelfoordeel, bekering en gebed om vergeving* (vs.22). Simon schuift zijn eigen verantwoordelijkheid echter af en legt het op degene die hem vermaant.

Dit is iets wat veel voorkomt. Men wil iets hebben waarvan men voordeel meent te hebben, hetzij *kracht*, hetzij *genezing*, hetzij *vergeving*, maar... de *ander* moet dan bidden, terwijl men zelf weigert afstand te nemen van ongerechtigheid (2 Tim.2:19). In een dagstukje van LEIDRAAD over het thema "Bescherming" zoals dat in Psalm 91 werd beschreven, verwijst de schrijver naar de valse leer van welvaartspredikers, die "beloven dat het ons voor de wind zal gaan als we maar "echt" geloven." Maar, zo stelde de schrijver terecht vast, "Het is onrealistisch te menen dat een volgeling van Jezus geen enkele narigheid zal overkomen. God belooft wel dat hij altijd bij ons zal zijn, ook (juist) als we in de narigheid zitten" (naar Ps.91:15, zondag 23 augustus 2009).

Mensen kunnen *"tot geloof komen en zich laten dopen"*, maar intussen hun oude leven blijven vasthouden, niet bereid om dat in de doop en het graf van Christus achter te laten of af te leggen (Kol.3:5-9).

Laten wij daarom onszelf oordelen, *"opdat we niet met de wereld behoeven geoordeeld te worden, opdat wij barmhartigheid verkrijgen en genade vinden om op Gods tijd geholpen te worden"* (Heb.4:16;10:22;1 Kor. 11:31;Job.33:13-30)!

Een belangwekkende vraag

Eigenlijk zou je deze vraag ook in onze tijd kunnen stellen. Velen willen volgelingen van bepaalde personen zijn. Velen laten zich ook dopen tot een persoon, kerk of kring. Het gevolg van zo een houding is meestal dat men onwetend blijft over het grote gebeuren op het kruis van Golgotha. Daar is immers al het werk dat gedaan moest worden om onze ziel te behouden, volbracht? De discipelen die Paulus hier in Efeze vond, waren hiervan niet voldoende doordrongen en hadden verder onderwijs nodig. Hoewel Paulus niet veel gedoopt heeft, kon hij toch niet nalaten deze tot geloof gekomen discipelen te dopen in de naam van de Heere Jezus.

Ook Paulus gebruikt nu de "sleutels" tot het koninkrijk, legt de handen op en laat zo deze gelovigen binnen. Als bewijs van hun oprechte geloofsgehoorzaamheid ontvingen zij duidelijk hoorbaar de Heilige Geest, want zij verkondigden het woord, wat hetzelfde is als profeteren, **in de talen van de omliggende volkeren**. Zó was het immers geprofeteerd door Mozes en Jesaja? (zie Deut. 28:49; Jes. 28:11). In 1 Kor. 14:21 herinnerde Paulus zijn toehoorders aan deze uitspraak; *"In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen, en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook alzo zullen zij Mij niet horen, zegt de Heere."*

Daarna onderwees Paulus hen in de dingen van het koninkrijk Gods. Dit betekende zoveel als, een dieper inzicht krijgen in de gedachten van God over hun eigen verantwoordelijkheid en hun plaats binnen de gemeente, die zich *binnen* dat koninkrijk bevindt, **als een schat in een akker**.

Het resultaat was echter dat deze geest vervulde mannen de ergernis opwekten van mensen, die alleen maar uiterlijke vroomheid kenden. Hun geweten werd geraakt, maar zij wilden niet in het licht komen, wat resulteerde in verharding, ongehoorzaamheid, kwaadsprekerij en vervolging.

Zou het in deze tijd anders gaan, lezer. Tot welke categorie wilt u behoren, tot die van de discipelen die meer inzicht nodig hadden en kregen, of tot hen die zich verhardden en liever in de duisternis wilden blijven? Niet door handoplegging, maar door wedergeboorte, wordt ons harde hart veranderd en vernieuwd.

Gods gaven aan Zijn gemeente

Nu willen we nagaan wat die gaven welke de gemeente van God ontvangen heeft eigenlijk praktisch betekenen en lezen daarom 1 Kor.12:4 en Ef. 4:7,8. Veel christenen maken de vergissing dat gaven van de Geest hetzelfde zijn als

Ook u lezer kunt deze zekerheid van vergeving van zonden krijgen, door nu uw knieën te buigen, uw zonden te belijden en de Heere Jezus als uw Verlosser en Heer aan te nemen.

De "sleutels" die Paulus hanteerde als apostel der heidenen

In dit gedeelte behandelen we het feit dat ook de apostel Paulus op een bepaalde manier in overdrachtelijke zin soms "sleutels" gebruikte om mensen het (tot nog toe verborgen) koninkrijk van God binnen te leiden. Dat betekende tegelijk dat deze tot geloof in het volbrachte werk van de Heere Jezus gekomen mensen óók de gemeente van Jezus Christus werden binnengeleid. Dat lezen we o.a. in Hand. 19:1-7.

Niet alleen de apostel Petrus mocht de sleutels die de Heere Jezus aan hem had gegeven hanteren. We memoriseerden reeds dat de Heere Jezus in Mattheus 18, waar voor het eerst over de gemeente of vergadering gesproken wordt, de als gemeente bijeen gekomen gelovigen de autoriteit hebben om te binden en te ontbinden. Het hanteren van de sleutel heeft in dit verband te maken met kerkelijke tucht, met name het buitensluiten van bozen, die in het koninkrijk zijn binnengedrongen. Het heeft ook alles te maken met tucht binnen het "Huis van God" (zie de brief aan Timotheus)

Paulus, die als nieuw wedergeboren lid van het lichaam van Christus was toegevoegd bij de eerste christenen, bleek als apostel mensen in dat grote Huis van God op aarde binnen te mogen leiden. We lezen daarover in o.a. 1 Kor. 16:9, waar we staat geschreven: "*Mij is een grote en machtige deur geopend, en er zijn vele tegenstanders*". Hij spreekt hier over zijn verblijf te Efeze.

Dat laatste was niet voor niets opgetekend, want tijdens zijn verblijf daar ontmoette hij 12 Joodse mannen, die niet veel meer wisten dan de doop van de profeet en wegbereider Johannes. Zij waren Godvrezende mannen, maar hadden het werk van de Heilige Geest alleen in hun geweten ervaren, waardoor ze zich bekeerd hadden. Maar deze Geest **woonde** nog niet in hen!

Dat kwam omdat Johannes de Doper hen niet het z.g. "Evangelie der behoudenis (of zaligheid) had verkondigd! Dat kon immers pas toen de Heere Jezus was gekruisigd, gestorven, begraven, opgewekt en verheerlijkt! Paulus merkte dat tijdens een gesprek op en vroeg hen rechtstreeks of zij de Heilige Geest ontvangen hadden toen zij tot geloof kwamen. Dat zou de normale gang van zaken geweest zijn. Het antwoord moesten zij schuldig blijven, want zij wisten niet eens dat de Heilige Geest als Persoon op aarde gekomen was!

HOOFDSTUK 3

TONGENTAAL ALS CHARISMA

Het fenomeen van het talenwonder staat in onze tijd opnieuw in het centrum van de belangstelling, mede door de z.g. "derde golfbeweging" uit met name Toronto en de USA.

De eerste keer dat we er in de Bijbel over lezen is in het boek Genesis, waar we het in verband gebracht zien met een Godsoordeel over de ik-gerichtheid en hoogmoed van de mensen van die dagen (Gen.11:4).

De tweede keer wordt het opnieuw in verband gebracht met *trots en eigenzinnigheid*, maar dan in relatie met *spiritisme en afval van geloofswaarheden*. Het resultaat is een "**achterover vallen**", dat heen wijst naar de uitvoering van een (Gods)oordeel over de zonde van ongehoorzaamheid en achterbaksheid, zoals Judas kenmerkte en de stam van Dan (Jes.28:13; Gen. 49:16-17).

De derde keer heeft het te maken met het resultaat van vermenging van Gods volk met ongelovige heidenen, waardoor de kinderen in een taal beginnen te spreken die niet door iedereen begrepen wordt.

Onvoorzichtigheid in de toelating tot een geestelijke dienst

Ook hier is er sprake van een vloek (zie o.a. Neh.13:23-31). In die tijd was men niet meer zo voorzichtig met de toelating tot het priesterschap als enkele jaren daarvoor, toen mensen die beweerden priesterdienst te kunnen verrichten, de oorsprong en het bewijs hiervoor niet konden aantonen.

Er was dus geen toetsingsnorm aanwezig en daarom werden zij "als onreinen van het priesterschap geweerd", totdat er iemand kwam met een Urim en Thummim (Lichten en volmaaktheden, orakel of lotstenen, die heen wijzen naar de alwetendheid van de Heere Jezus (1 Kor.13:10;2 Tim.2:19).

Het teken van de talen op de Pinksterdag

Tenslotte zien we het "teken van de talen" opnieuw tevoorschijn komen toen vele Joden uit de verstrooiing de grote daden van God in de verschillende wereldtalen hoorden verkondigen. Nu niet meer door de taal van het Joodse volk, maar door "heidense" wereldtalen.

We spreken dan over de tijd na de opstanding en hemelvaart van de Heere Jezus, Die Zijn gemeente vorm begon te geven door zowel Joden als heidenen door het wereldwijd verstaanbare Woord tot geloof te brengen (Rom.10:17).

Verstaanbare en bestaande wereldtalen

Hoewel de eerste gemeenteleden uit tot bekering gekomen Joden bestond, gebruikte God direct aan het begin reeds verstaanbare wereldtalen. Zij die ongevoelig voor dit "talenwonder" bleven, legden de nadruk op de voor hen onverstanebare klanken, waardoor zij spottend verwezen naar het effect van dronkenschap (Hnd.2:7-13).

Later, toen de gemeente uit Joden en heidenen wat meer gestalte kreeg, zoals bij de uit vele taalgroepen bestaande gemeente van Korinthe, moest de apostel Paulus corrigerend optreden omdat de gelovigen in hun eigen landstaal door elkaar spraken en er hierdoor verwarring ontstond.

Tekenen die volgen

Vanwege het **tekenkarakter** van de z.g. "tongentaal" en het feit dat gelovige uitleggers dit fenomeen verbinden met de veelbesproken "Geestesdoop", heet ons onderwerp dan ook: "Tekenen die volgen". Dit is gebaseerd op wat wij lezen in Mrk.16:15-20.

De wonderlijke dingen die we daar lezen, zetten ons tot nadenken over de geschiedenis van het Joodse volk. Het is n.l. een feit dat óók heidenen deze wonderen kennen, zoals Mozes aan het hof van Farao heeft ondervonden. Duizenden jaren geleden deden tovenaars hetzelfde en doen het nog steeds (2 Kor. 11).

Ook in de tijd van Paulus was er een Bar-Jezus, zoon van Jezus betekent dat, die als hoftovenaar een stadhouder van het geloof in Jezus zocht af te houden! Zou dat in ónze tijd ánders zijn?

Waakzaamheid geboden!

Daarom is waakzaamheid t.o.v. wonderen en tekenen dus geboden, vooral wanneer sommige gelovigen het spreken in tongen verdedigen met de stelling dat "tongentaal" functioneert als "een deur naar de andere gaven van de Geest". Door deze gedachte wordt de tongentaal verheven tot een uiterst belangrijk fenomeen, dat noodzakelijk geacht wordt m.b.t. het functioneren van de andere gaven van de geest.

Door deze stelling krijgen de vaak niet controleerbare taalklanken, zelfs als men deze beperkt tot het gebruik in de binnenkamer, een betekenis die de Bijbel er nooit aan gegeven heeft.

deze Romeinse hoofdman. Hierdoor zou hij in conflict komen met zijn joodse broeders, zoals later ook gebeurde.

Terwijl Petrus zijn boodschap uitsprak viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden en geloofden. De joodse christenen waren verbaasd dat de grote daden Gods nu uit de mond van deze heidense gelovigen werden verkondigd, zoals zij dat gedaan hadden op de pinksterdag.

We moeten begrijpen dat deze Romeinse soldaten gerekruteerd waren uit allerlei volkeren, onder andere ook uit de lage landen bij de zee. Allen spraken in verschillende talen en het is begrijpelijk dat zij zich het beste in hun eigen landstalen konden uitdrukken, als het ging om God te loven en te prijzen. Dit is ook nu nog het geval. Als het om de aanbidding van het hart gaat, kunnen we ons het beste uitdrukken in onze moedertaal. Vandaar dat Paulus naderhand zegt, als het gaat om orde in de gemeente, en het zoveel mogelijk spreken in één taal, een taal waarvan hij liever vijf woorden met zijn verstand spreekt, dan tienduizend in een taal die de ander niet begrijpt. Helaas is hierover veel verwarring ontstaan.

Het Evangelie van Gods genade verkondigd aan "Godvrezende mannen"

Het is belangwekkend om te letten op de woorden die de aanleiding waren, dat deze heidenen de Heilige Geest ontvingen. Het is bovendien opmerkelijk dat er hier gesproken wordt over **Godvrezende mannen**. Hieruit zien wij, dat eerbied voor Gods woord noodzakelijk is als voorbereiding voor de inwoning van de Heilige Geest.

Later zou Paulus dat in Efeze 3:14-20 verder uitwerken met de volgende woorden: "Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader, naar wie alle geslacht in de hemel en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geve, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woning make."

De woorden die de aanleiding waren tot het ontvangen van de Heilige Geest, waren deze: *"Hij heeft ons geboden het volk te prediken en te betuigen, dat Hij het is, die door God is aangesteld tot rechter over levenden en doden. Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn Naam"*.

HOOFDSTUK 6

GETUIGEN DOOR DE GEEST

Laten we bij dit onderwerp van onze studie nu Hand. 10:44-48 eens opslaan. We hebben gezien hoe voor zowel Samaritanen als de gelovigen uit andere volkeren de deur naar het koninkrijk der hemelen als het ware werd geopend door middel van de sleutels die de apostel Petrus hanteerde. Dat koninkrijk bevatte geredde mensen die door de Heere Jezus in Joh. 10 Zijn schapen werden genoemd, schapen die uit het Joodse Judaïstische systeem waren geleid en daarmee buiten de godsdienstige legerplaats van Hebr. 13:13 waren gekomen.

Eenmaal buiten de gevestigde eredienst, ontmoetten ze daar ook de andere gelovigen, die uit de volkeren. Zij waren door de Heere Jezus uit hun afgodische religies getrokken, zoals 1 Petr.2:9 en Paulus het schreef in 2Kor. 4:6 .

“Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Degene, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;... Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschieden heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.”

Maar al deze gelovigen moesten tezamen **een nieuw geestelijk huis** vormen, wat Paulus door de Heilige Geest de **gemeente van Jezus Christus** of de **tempel van God** noemt. En om binnen deze nieuwe ruimte te komen, moest Petrus de hem toevertrouwde sleutels gebruiken. Eenmaal gebruikt, was nu de deur dus open en konden alle volgende gelovigen binnengaan.

Toch had Petrus zelf nog een bewijs nodig dat ook heidenen door geloof binnen mochten komen. Er bleek namelijk een Romeinse hoofdman tot geloof gekomen te zijn. God had hem laten zien dat hij behouden moest worden en dat hij woorden van behoudenis uit de mond van Petrus zou horen. Later zou Paulus onderwijs geven over het evangelie van de behoudenis, zoals we dat behandelden in de vorige besprekingen rond het thema van Efeze 1:13.

Voordat Petrus – en velen tegenwoordig met hem - dus bereid was om het evangelie aan heidenen te verkondigen, moest God hem in het bekende visioen, van het laken vol met onreine dieren, duidelijk maken dat hij nu zelf de mensen binnen moest leiden door de open deur. Hij mocht niet twifelen want de Geest vermaande hem om met de soldaten mee te gaan naar het huis van

Wat Paulus schreef over "leringen van demonen", die zich per definitie niet gemakkelijk laten controleren door hun mystieke verborgen karakter en zielsbedrieglijke emoties, blijkt opnieuw uiterst actueel (1 Tim.4:1).

De kracht van de menselijke ziel en de suggestie

In China, een land van mystieke en wonderlijke verhalen, is men vertrouwd met alle krachten van de menselijke ziel. Onder invloed van demonen brengt men de ziel niet alleen tot grote en wonderlijke prestaties, maar bewerkt men ook allerlei extatische gevoelens.

Dit is het kenmerk van alle **niet verstandelijk beredeneerbare ervaringen en genezingen**, w.o. ook sommige homeopathische medicijnen met hoge verdunningen behoren. Vandaar dat men altijd naar de *achtergrond* en geestelijke *uitkomst* van genoemde leringen moet kijken, *"aan de vruchten kent men de boom"*, zei de Heere Jezus.

Tekenen als *toegift* of als *fundament* van geloof?

Tegenwoordig begint men opnieuw belangstelling voor deze mystieke krachten en ervaringen te tonen en horen we opnieuw van wonderen, tekenen en allerlei mysterieuze verschijningen, zoals die van Jezus en Maria.

Zowel de Heere Jezus als de apostel Paulus hebben voor dit soort wonderen gewaarschuwd, omdat ze vlak voor de terugkomst van de Heere Jezus opnieuw zouden gebeuren, maar vanuit een andere bron dan het Woord van God! Wanneer dit het geval is, heeft het teken meestal een dwingend karakter. Dat is een kenmerk van manipulatie en het veroorzaakt vaak scheuring onder die gelovigen die vast willen houden aan het (verstaanbare) woord van God.

De functie van tekenen en wonderen

We leren uit het boek Handelingen dat de gelovigen die uitgegaan waren om het Evangelie te prediken, helemaal niet bezig waren met de tekenen en wonderen die gebeurden, maar hun aandacht volledig richtten op de prediking van het Wóórd alleen! De tekenen werden als **toegift** van de Heere Jezus aan de ongelovigen gegeven, zodat ze niet konden zeggen dat er geen geestelijke wereld was en een God Die daarboven stond. Ze moesten beseffen dat er eenmaal verantwoording aan deze God moest afgelegd worden m.b.t. de besteding van hun leven, of dit tot eer of oneer van God geweest was.

De vraag naar een gereinigd geweten

Deze liefdevolle en rechtvaardige God, vraagt naar een goed en gereinigd geweten. Het is Zijn bedoeling dat het leven van Zijn kinderen in harmonie wordt gebracht met Zijn doel, zoals Hij dat beschreven heeft in Zijn Woord. We krijgen hierdoor, mede door de kracht van de inwonende Heilige Geest, gelegenheid om ons leven te ordenen in overeenstemming met Gods plan met ons leven. Dat kan gebeuren doordat we onze zonden en ons streven naar onafhankelijkheid erkennen en als zonde belijden aan de Heere Jezus, waarbij Hij de kracht geeft om ons met berouw van de zonde af te keren en als discipel Jezus te volgen (Fil.2:13).

De functie van geloof, berouw en belijdenis van zonde(n)

Door Zijn Woord maakt God duidelijk dat ieder die in geloof en berouw tot hem komt, vergeving zal ontvangen en zich zelfs "een kind van God" mag noemen (Joh.1:12). Maar dan moet de berouwvolle zondaar wel geloven in het aanbod van genade en de Heere Jezus als Heiland en Heer in geloof hebben aanvaard! (1 Joh.1:9).

God Zelf zal na die daad van totale overgave en vernedering, met Zijn Heilige Geest in de bekeerde zondaar komen wonen en alles meebrengen wat we nodig hebben om tot eer van Gods Naam te leven. Christenen behoeven hun boodschap dan niet zelf kracht bij te zetten, b.v. door gif te drinken of slangen op te nemen. Wanneer dat "per ongeluk" toch gebeurt, is het Gods genade wanneer we bewaard worden en soms is dat een getuigenis van Gods almacht voor hen die nog niet bekeerd zijn. God had in dat geval een speciaal doel voor ogen.

Maar zo'n "teken" gaat *niet van de gelovige* uit, maar van **God**. Voor de gelovige(n) is Gods Woord zélf de kracht Gods tot behoud van de ziel. Daaraan heeft niets toegevoegd te worden!

Tovenaars en verleiders doen dit echter wel en brengen hun toehoorders onder de ban van hun tekenen en hun persoonlijkheid en charisma. Het gevolg is vaak dat de Bijbel dichtgaat en zielen zich tevreden stellen met emotionele ervaringen, die de onvrede en dikwijls voorkomende depressieve gevoelens moeten verdoezelen. Te vrezen is dat mensen die hun geloofsfundament op dit soort ervaringen baseren "schipbreuk lijden aan het geloof" en in "de strik van satan vallen" (1 Tim.1:19;2 Tim.2:26).

De functie van handoplegging bij de Samaritanen

De handoplegging van Petrus, functioneerde hier eigenlijk als het gebruik van een sleutel, die een half joodse volksstam zou invoegen in het verborgen koninkrijk, dat uit joden en heidenen zou bestaan. De Heere Jezus had hier reeds met Petrus over gesproken in Johannes 10, waar we de bijeen verzamelde gelovigen die bij Jezus horen zien als één kudde, die bestaat uit schapen uit Israël □n uit de volkeren. Uit de geschiedenis van deze Samaritaanse gelovigen kunnen we echter óók leren dat niet iedereen die zich liet dopen en de Heere Jezus met de mond beleet, de Heilige Geest ontving. We zagen reeds dat de uiterlijk bekeerde Simon de tovenaars deze Geest niet ontving, ondanks dat hij zich had laten dopen en gedurig bij Filippus, de evangelist bleef. Petrus doorzag hem en herkende iets van de toestand van zijn hart. Zonder oprecht zondebesef kan niemand de Heilige Geest ontvangen, want deze Geest overtuigt immers van zonde, gerechtigheid en oordeel? Noch door handoplegging, noch door vrome werken kan men de Heilige Geest ontvangen.

Je één maken met een ander

Handoplegging is in feite niets anders, dan je een maken met het werk van Gods Geest in de wedergeboorte, die iemand heeft ondergaan. Het gevolg van deze handoplegging is dat de Heilige Geest ruim baan krijgt om zich te manifesteren, zoals we dat in de vorige bespreking bij Jozua gezien hebben. De gelovige kan dan met gezag spreken door de autoriteit die God gaf.

Het zal inmiddels duidelijk zijn dat Petrus niet de sleutels naar de gemeente had. Deze sleutels behield, volgens Openbaringen 3:7 de Heere Jezus zelf. Maar de sleutels van het koninkrijk mocht Petrus hanteren en na hem de gehele gemeente, volgens Mattheus 18:18 tot 20. De gemeente wordt gebouwd op de rots, waarvan Petrus zelf zegt in zijn brief, dat wij als levende stenen op deze rots worden bevestigd.

Deze rots is natuurlijk de Heere Jezus, zoals Petrus en Paulus beide aangeven. Heeft U uw levenshuis op die ene rots gebouwd, of vertrouwd u nog op mensen, die slechts stukjes van die rots zijn, zoals de Heere Jezus Petrus noemde? Want niemand kan een ander fundament leggen voor uw behoudenis, dan datgene wat er voor eens en altijd gelegd is door het volbrachte werk van Christus. Vertrouw u daarom alleen aan de Heere Jezus toe.

Het gebruik van sleutels

Welkom in ons 4e studiegedeelte over Taal en teken, met overdenkingen over de gaven van Gods Geest zoals die voornamelijk te vinden zijn in de brief van Paulus aan de Korinthiërs. In dit gedeelte behandelen we het thema: "Het gebruik van sleutels", uit de vervolgserie Taal en Tekenen, met als kernteksten Hand. 8:12-17, waaruit we het volgende uit citeren:

"De apostelen in Jeruzalem hoorden dat de bevolking van Samaria in de Heere Jezus was gaan geloven. Daarom stuurden zij Petrus en Johannes erheen om eens te kijken. Het bleek dat de nieuwe volgelingen wel in de naam van de Heere Jezus gedoopt waren, maar niet de Heilige Geest hadden ontvangen. Daarom baden Petrus en Johannes voor hen, legden hun handen op en zij ontvingen de Heilige Geest."

We maken allemaal dagelijks deuren open. Dat kan van *binnenuit*, maar óók van *buitenaf*. De Heere Jezus heeft dat beiden gedaan in Zijn leven op aarde. Van binnenuit heeft hij de deur van de hemel geopend door naar deze aarde te komen om de weg er naartoe te openen en Zijn leven voor zondige mensen over te geven. "Ik ben de Weg", zegt de Heere Jezus.

Opnieuw handoplegging

Binnen het kader van deze studies over geestesdoop en tongentaal, zijn we nu aangekomen bij de gebeurtenissen in Samaria. Daar waren mensen tot geloof gekomen die nog niet de Heilige Geest ontvangen hadden. Daarom konden zij ook nog niet gerekend worden tot de eerste christengemeente. Er moest iemand komen die de deur naar dat getuigenis binnen het koninkrijk der hemelen zou openen. Wanneer wij Mattheus 16:19 lezen, zien wij dat Petrus de sleutels werden toevertrouwd van dit genoemde koninkrijk. Nadat de Heere Jezus verworpen was als de Messias van Israël, wordt er in de schrift gesproken over de verborgenheid van dit koninkrijk. Het zou alleen geopenbaard worden aan mensen die zich bekeerden, zoals deze Samaritanen.

Vandaar dat Petrus geroepen werd om de sleutels die de Heere Jezus hem toevertrouwd had te hanteren en zodoende de Samaritaanse gelovigen binnen te leiden in het koninkrijk der hemelen. Door zich met hen te vereenzelvigen konden zij ook de Heilige Geest ontvangen. We lezen dat in Handelingen 8:17. Na deze gebeurtenis lezen wij niet meer dat Petrus de sleutels hanteerde. De deur was nu open en iedere heiden die tot geloof kwam kon naar binnen gaan en zou onmiddellijk de Heilige Geest ontvangen op grond van geloof.

De kracht van het Woord

Gods boodschappers werken echter precies andersom. Zij prediken het Woord van God en wijzen juist op bekering, het wandelen in het Licht en het nalaten van toverij en andere zondige praktijken! Zij wijzen op de noodzaak van heiliging en toewijding aan God, ook als dat géén genezing teweeg brengt!

Dat de Heere Jezus dan soms de boodschap bevestigt met een wonder, gaat in feite geen enkele prediker aan. Dat er beloofd is dat er "grotere dingen" als gevolg van zijn prediking zouden gebeuren heeft alles te maken met het wonder van de wedergeboorte en de inwoning van Gods Geest! De prediker heeft zijn plicht gedaan en de mensen opgeroepen om zich te bekeren van hun zonde. Op die manier maken ze, samen met de prediker, de Heere Jezus groot en gaan niet hun gaven of zichzelf verheerlijken (Hnd. 8:9,10). Ze organiseren ook géén gezingsdiensten, maar prediken alleen het Woord van God en Jezus Christus als gekruisigd voor onze zonden en opgewekt voor onze rechtvaardiging.

Gelovigen vertrouwen op Gods *Woord* en niet op het *teken*, dat vaak het hart *verhard*, zoals dat van Farao en de Israëlieten.

Ons **geweten** moet aangesproken worden, niet alleen onze *ziel*! Als God éérs een wonder moet doen vóór mensen zich bekeren, lopen ze gevaar in de strik te vallen waar Paulus in 2 Thess. 2:9-12 voor waarschuwde! Een wonder *kan* geloof bewerken, maar de *richting* en *inhoud* van dat geloof wordt bepaald door de **prediking** die eraan vooraf gaat en de Bijbelse **nazorg** die erop moet volgen (Deut. 13:1-4).

De Heere Jezus komt spoedig terug, maar zal Hij nog het **juiste** geloof vinden op aarde? Of moeten we met Paulus vaststellen dat velen in deze eindtijd reeds verleid zijn door de leugengeest, die als "een andere Jezus" een "ander Evangelie" predikt en christenen bindt aan valse leer en ervaringen (2 Kor. 11:4; 12:20,21; 2 Thes. 2:7-12)?

"Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking; wacht slechts totdat hij, die op het ogenblik nog weerhoudt, verwijderd is. Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Heere Jezus doden door de adem zijnsmonds en machteloos maken door zijn verschijning, als Hij komt. Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten tekenen en bedrieglijke wonderen, en met allerlei verlokende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden. En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid."

HOOFDSTUK 4

DE TAAL VAN GODS GEEST

Nu we ons geweten in het licht van God hebben gesteld, gaan we verder met het openen van de Bijbel en wel bij het onderwerp "*De taal van Gods Geest*", uit Hand. 2:4, waar we lezen: "*Zij werden allemaal gevuld met de Heilige Geest en begonnen in vreemde talen te spreken: woorden die de Heilige Geest hun ingaf.*"

Wat een vreemde indruk moet die groep discipelen op de overpriesters gemaakt hebben toen zij op de Pinksterdag in de publiciteit kwamen! Achter gesloten deuren hadden zij zaken behandeld die te maken hadden met het sterven en de opstanding van hun Heiland Jezus Christus. De laatste opdracht van de Heere Jezus was geweest dat zij de gehele wereld moesten vervullen met de boodschap van redding en genade door het bloed van Gods Zoon. Plotse-ling was alle mensenvrees door de kracht van Gods Geest, die reeds in hen woonde, van hen afgevallen en traden zij onbevreesd naar voren om Gods grote daden te verkondigen. Wat een verandering!

Welke taal spreekt Gods Geest?

Welke taal spreekt God eigenlijk als Hij tot ons *mensen* spreekt en omge-keerd, welke taal spreken mensen als zij tot *God* spreken? Is dat een *onver-staanbare* taal, in klanken die *alleen God verstaat*, zoals sommigen in hun uitleg van 1 Kor.14:2 suggereren?

Laten we niet vergeten dat de taalbarrière die er nu nog is begon tijdens de torenbouw van Babel! *Niet in het paradijs!* Pas toen de mensen zich realiseer-den hoe scheppend en samenbindend de taal kan zijn, begonnen zij bouwwer-ken te maken die hun onafhankelijk van God moesten manifesteren. De toren van Babel moest daarvoor het machtig en occult media centrum worden.

De kracht van de communicatie door een nieuwe taal gebroken

God greep in door de kracht van de taal te breken. Een "Babylonische spraak-verwarring" deed de rest en de verschillende werelddalen en bevolkingsgroepen ontstonden. We kunnen ons voorstellen wat een verwarring dat teweeg bracht! Toch toonde God opnieuw Zijn genade, net als bij de zondvloed, en gaf de mensen tot nu toe een kans om Hem te vinden en te dienen in hun eigen taal.

dat het ook vaak met blijdschap gepaard gaat en ons hemelse gedachten geeft. Paulus zegt dat wij ons daarin moeten oefenen door hemelse dingen te bedenken en ons met de profetie van Gods woord bezig te houden. Wanneer wij als gelovi-gen dat doen, zullen we steeds meer de liefde van God opmerken en Zijn plan voor ons leven beginnen te ontdekken. We ervaren dan ook de leiding van de Heilige Geest, zoals geschreven staat in Romeinen 8:14 n.l. "*Want allen, die door de Geest Gods geleid worden zijn zonen Gods. Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: "Abba Vader"*.

De ontvangst van en de vervulling met Gods Geest

Opnieuw komen we nu met een vraag bij u. Behoort u de Heere Jezus toe, of bent u nog het eigendom van de grote vijand van God, de overste van deze wereld? Wanneer de begeerten nog naar deze wereld uitgaan en u onder de indruk bent van de grootsheid die mensen in deze wereld kunnen bereiken, is uw verwachting niet hemels gericht. Het valt dan te betwijfelen of u vervuld bent met de Heilige Geest. Door deze opmerking komen we gelijk bij het onder-scheid tussen de Heilige Geest *ontvangen* en het *ermee vervuld* zijn. Hier is een groot verschil tussen. Het *vervuld* zijn heeft te maken met de reinheid van ons hart en leven en onze toewijding aan God. Terwijl het *ontvangen* van de Heilige Geest eenmalig is. Op de volgende bladzijden hopen we hier nog verder op in te gaan.

Wat is het heerlijk als Gods Geest de ruimte krijgt in het leven van Gods kinde-ren zodat Hij Zich volledig kan openbaren door het leven van Christus te laten zien. Dat is het doel van de komst van de Heilige Geest op aarde, om te wonen in de individuele gelovigen en in de gemeente en zó de Heere Jezus te verheer-lijken. Nooit zal de Heilige Geest de *mens* centraal stellen of eer toe laten bren-gen ten koste van de wonderbare Naam van onze Heere Jezus Christus! Als u merkt dat in uw leven mensen, of eigen eer centraal staan, erken dit voor God als zonde en vraag Hem om uw leven te vullen met Zijn Heilige Geest.

Doe dat zodra Gods Geest uw geweten getroffen heeft en uw wil wenst te acti-veren tot een daad van bekering, belijdenis en berouw. Dat komt openbaar naar God en mensen toe, zodat anderen de verandering in uw leven beginnen op te merken.

HOOFDSTUK 5

ZONDER GEEST GÉÉN LEVEN!

We moeten dus vaststellen dat zowel bekering als wedergeboorte bewerkt wordt door de prediking van Gods Woord, dat door de Heilige Geest aan het geweten van de lezer wordt toegepast. Daarom willen we deze waarheid verder uitdiepen met het volgende onderwerp: "Zonder Geest géén leven",

De kerntekst hiervoor vinden we in Rom. 8:9, waar staat geschreven: *"Mensen die alleen maar hun eigen zin doen, kunnen God dan ook niet tevreden stellen. Met ú is het anders. U doet niet meer uw eigen zin, maar laat u leiden door de Geest; tenminste, als de Geest van God in u woont. Als u de Geest van Christus niet hebt, hoort u niet bij Hem..."*

We behandelden reeds het feit dat het bewijs dat iemand de Heilige Geest heeft ontvangen te vinden is in de vruchten van een oprechte en radicale bekering en overgave aan God. De Heere Jezus tijdens deze wedergeboorte met Zijn Geest in ons wonen, waarbij automatisch de vrucht van Gods Geest zichtbaar wordt in een geestelijke honger naar de "redelijke en onvervalste melk" van Gods Woord (1 Pet.2:2).

Paulus zegt in Fil.2:13 dat God door Zijn Geest in ons het "willen en werken" naar Zijn welbehagen uit wil werken, waarbij wijzelf volgens vers 12 overigens zeer actief bij dit "willen en werken" betrokken blijken te zijn. Dit komt o.a. tot uiting in het zichtbaar worden van de vrucht van de Geest, zoals u dat leest in Galaten 5:22, n.l. *liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing.*

We zien nu wel hoe belangrijk het is om te weten of wij die Geest al of niet hebben ontvangen, want het is juist deze Geest, die onze eigen geest de zekerheid geeft dat wij eeuwig leven hebben. Wanneer wij deze geest dus niet hebben blijven wij in onzekerheid of we wel of niet behouden zijn. We zullen altijd proberen met vrome werken de zaligheid te verdienen. We begrijpen dat dit onmogelijk de bedoeling van de Heere Jezus kan zijn, toen Hij op het kruis riep: **"Het is volbracht."**

Een heerlijke hoop

Er is dus een heerlijke hoop werkzaam in al Gods kinderen. Hoewel er nog veel lijden op aarde is, zorgt de *christelijke* hoop ervoor dat gelovigen eenmaal worden vrijgemaakt van dit lijden. Het leven van Gods Geest is hemels leven. Vandaar

Een nieuw begin

Abram was de uitverkoren man die deze kans die God hem gaf in geloof aangreep. Hij gehoorzaamde en ging op reis naar een voor hem onbekend gebied. Uit hem is het volk Israël ontstaan. De spreektaal van dit volk was Hebreeuws, wat niet wil zeggen dat dit hetzelfde is als een engelen taal, zoals sommigen beweren.

Vanaf nu zou God zich van deze taal bedienen om aan de hele wereld de grote daden Gods te verkondigen. Later zou de Heere Jezus tegen een Samaritaanse vrouw zeggen: "het heil is uit de Joden", met andere woorden, via Mijn volk Israël zal Gods reddingsplan bekendheid krijgen!

Het taalprobleem is nog niet opgeheven, ondanks de tongentaal!

Toen de Heer Jezus als de beloofde Messias temidden van Zijn volk verscheen, bediende ook Hij zich van de taal van de Joden. Maar nadat Hij door hen als Messias verworpen was, ging de profetie van Jesaja in vervulling. Vanaf dat moment werden de grote daden Gods verkondigd in de bestaande werelddalen. De taalproblemen zouden niet worden opgeheven, maar Zijn getuigen, de apostelen dus, zouden voortaan, zonder dat zij dit geleerd hadden, in de bestaande talen de genade van de Heere Jezus bekend maken, zoals in de toekomst ook in de hemel zal gebeuren (zie Opb. 5:9).

De taal van Gods Geest is dus niet een engelentaal, ook niet een onbegrijpelijke taal die uit fonetische klanken bestaat, maar een duidelijk verstaanbare rede, die vertaald kon worden. We komen daar nog op terug.

Invloeden van demonen

Het is bekend dat onder de mensen van oosterse volkeren, evenals bij heidense stammen, een taal gesproken wordt onder invloed van demonen. Hiervoor is nodig dat men eerst zijn denken stil zet en zich openstelt voor het medium, die zich, met of zonder handoplegging, één maakt met de betrokkene. ***Hier is dus sprake van een extatische toestand, die het tegenovergestelde is van nuchterheid, waar de Bijbel toe oproept.*** Daarom ontkende Petrus op de pinksterdag dan ook heftig, dat hij dronken zou zijn.

De talen waar de Heilige Geest zich van bediende en nog bedient, zijn bestaande spreektaal. Dit was en blijft het teken voor met name de ongelovige Joden. Zij leren hierdoor dat de heidense volkeren, zonder tussenkomst van profeten, nu ook rechtstreeks met God konden spreken, ***in hun eigen taal.***

Wanneer we hierover nadenken, dat God Zich nu *rechtstreeks heeft gewend tot de volkeren*, tot iedere lezer persoonlijk dus, komt de vraag op ons af of wij deze relatie met God hebben en in onze eigen taal en met eigen woorden met de Heere Jezus Christus communiceren!

Is Hij jouw of uw persoonlijke Redder en Verlosser al? Heb je de volle zekerheid dat je zonden vergeven zijn? De Heilige Geest, die de wereld overtuigt van zonden, wil dit in ons hart werken en heeft daarvoor geen extatische- of mystieke toestand nodig, waarin we niet weten wat er gebeurt. "Weest nuchter en waakzaam, want uw tegen partij, de satan, gaat rond als een briesende leeuw en zoekt wie hij kan verslinden". Hier waarschuwt Petrus voor, hij is de eerste gelovige die in een andere taal het evangelie begon te verkondigen en dat kunnen wij in onze eigen taal ook doen!

God spreekt ónze taal!

In dit gedeelte van onze studie over het fenomeen van de talen, willen we het onderwerp bespreken welke taal God Zelf nu eigenlijk spreekt in deze tijd en in de Bijbel. De kerntekst die we hiervoor gebruiken is Hand.2:8, waar staat: "*Hoe kan het dan dat zij ónze taal spreken en nog àndere talen óók? Kijk eens waar wij overal vandaan komen: uit Parthië, Medië, Elam en Mesopotamië, uit Judea, Capadocië, Pontus, Asia, Frygië en Pamfylië, uit Egypte en de streek van Cyrene en Libië. Er zijn hier Joden en Joodse bekeerlingen uit Rome, Kreta en Arabië. Hoe bestaat het dat ieder van ons in zijn eigen taal hoort spreken over de geweldige dingen, die God gedaan heeft?*"

In de vorige studie beloofde ik terug te komen op het feit dat God *niet in een onbegrijpelijke taal* tot ons geweten spreekt, maar in een *duidelijk verstaanbare rede*, zoals Paulus uitlegt in 1 Kor. 14:9, waar staat:

*"Evenzo indien gij met uw tong geen **verstaanbare volzin** spreekt, hoe zal men het gesprokene begrijpen? U zoudt immers in de lucht spreken?"*

Natuurlijk zal de vijand van onze ziel, de Satan, proberen de woorden van God tot iets onbegrijpelijks te degraderen. Dan kan Gods Woord niet rechtstreeks toegepast worden in ons geweten en blijven wij kinderen in het geloof, die volgens Efeze 4:14 *"heen en weer geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel van mensen, die in hun sluwheid tot dwaling verleiden."*

Het is dan ook begrijpelijk dat Paulus in 1 Kor. 14 :19-22 de volgende woorden spreekt, *"In de gemeente wil ik liever vijf woorden **met mijn verstand** spreken,*

Bent u er *zeker* van dat u voor eeuwig behouden bent, of twijfelt u nog omdat u wellicht de waarde van dat z.g. "Evangelie der behoudenis" nog niet echt hebt begrepen en geloofd, zoals die bekeerde discipelen van Johannes de dooper?

Iemand die de Heilige Geest heeft ontvangen, bezit een totaal nieuwe gezindheid en is zeker van zijn of haar behoudenis op grond van Gods Woord alleen. De oude mens met zijn werken is uitgedaan omdat je beseft dat er niets goed in die "oude mens" is te vinden.

Elke ijdele roem van mensenwerk raak je bij een oprecht bekering volkomen kwijt, zodat er echt sprake is van een "gebroken hart en een verslagen geest" (Jes. 61:1;66:2; 57:15). Er heeft aan de voet van Christus' kruis een totale vernedering plaatsgevonden.

Als iemand zich zó, in deze gezindheid heeft laten dopen, dan is het antwoord op de vraag naar een goed geweten, niet zo moeilijk meer! (zie o.a. 1 Pet. 3:15,16, 21; Heb. 9:14; 10:21-27).

schil aangeven tussen iets dat innerlijk, in de menselijke *geest*, plaatsvindt, en iets dat uiterlijk, in de veranderde *leefwijze* van de bekeerde mens te zien is.

Natuurlijk is daar éérs een totale overgave aan Christus voor nodig .Hij alleen bewerkt die vernieuwing van *denken*, *voelen* en *willen* en ook die verandering van leefstijl. “Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen” (Fil. 2:12,13, zie ook Rom. 12:1,2).

Een uiterlijke bekering is nog geen wedergeboorte!

Helaas bestaat de mogelijk dat iemand zich alleen maar *uiterlijk* bekeert. Vanwege de verwarring rond de uitleg van het onderscheid tussen bekering en wedergeboorte, de verantwoordelijkheid van de mens en het werk van God in de totale vernieuwing van hart en geweten, voelen en denken, handelen en willen, moeten we opnieuw terug naar de Bijbel. Veel zoekers zijn door verkeerde uitleg in grote gewetensnood gekomen, worden overspannen en gaan wanhopen aan de genade van God of worden wereldgelijkvormig en rebels (zie ook de Dordse Leerregels Hoofdstuk 9,10, 12-16).

En juist die verkeerde of onvolledige uitleg bewerkt steeds weer zoveel verwarring bij voorgangers en ouders, voogden en leerkrachten van Christelijke scholen, omdat uit de praktijk blijkt dat het hart er niet echt bij betrokken is.

Met andere woorden, iemand heeft ingezien dat er iets moet veranderen, **maar doet dat met het motief om er beter op te worden, van iets af te komen of er iets bij te krijgen**. Het gaat dan niet om de eer van God, maar ten diepste om de eer van de *mens* !

Een voorbeeld zien we in de oppervlakkige bekering van Simon de tovenaer, die meende dat je door een uiterlijke handeling de gave van de Heilige Geest kon ontvangen. Hij bleek nog dezelfde zonde van hoogmoed en eigenbelang te koesteren als vóór zijn doop.

Lezer, hoe is dat bij u? Heeft ú de Heilige Geest ontvangen toen u zich tot de Heere God bekeerde? Of bent u alleen als baby besprenkeld en heeft u op latere leeftijd die besprenkeling als doop gezien. Of bent u op latere leeftijd gedoopt uit puur rationele overwegingen? Het gaat er niet om welke uiterlijke handeling u heeft ondergaan, maar of u, in overeenstemming met Hebr. 10:19-22 “met vrijmoedigheid kunt ingaan in het heiligdom, door het bloed van Jezus, met een waarachtig hart en in volle zekerheid des geloofs, het hart gereinigd van een kwaad geweten”.

om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong. Broeders, weest geen kinderen in het verstand, maar in de boosheid; wordt in het verstand volwassen. In de wet staat geschreven: door lieden van een andere taal en door lippen van vreemden zal Ik tot dit volk spreken, en toch zullen zij naar Mij niet luisteren, zegt de Heere. Derhalve zijn de tongen een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen.”

Buitenlandse talen, een (oordeels)teken voor Joden

We wezen er al op dat het spreken in talen voor de Joden het teken was dat God Zich nu rechtstreeks tot de heidenen had gewend en niet meer via Zijn volk Israël. Wat een zegen is dit voor ons, gelovigen uit de heidenen! Wij kunnen nu rechtstreeks met onze God en Vader spreken **in onze eigen taal** dankzij het volbrachte werk van de Heere Jezus op het kruis. Menselijke tussenpersonen ,zoals in het Oude Testament, vallen nu weg (Heb. 10:19-25; 9:15). Op deze wijze wil God ons bewaren voor het gevaar van afgoderij met mensen, tekenen en wonderen, waar zowel Joden als heidenen gevoelig voor bleken. Het is dan ook niet voor niets dat Paulus juist in dit verband de Joodse volksgeschiedenis aanhaalde.

Bovendien wijst hij de Korinthiërs op hun afgodisch verleden. In 1 Kor.12:2 en 3 waarschuwt hij; “U weet dat gij, toen gij nog heidenen waart, u blindelings naar de stomme afgoden liet heen drijven. Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest Gods sprekend zegt: vervloekt is Jezus; en dat niemand kan zeggen: Jezus is Heere, dan door de Heilige Geest.”

Het is een praktisch gegeven, dat gelovigen die zich laten verleiden om door middel van handoplegging in tongen te spreken, *vaak niet weten wat zij zeggen of bidden*. Het gevolg is dat het Heer zijn van Jezus op de achtergrond verdwijnt en eigen zielsvermogens of emoties de overhand dreigen te krijgen. Zoals in de vorige bespreking gezegd is, waarschuwt God hiertegen.

We leven in een tijd waarin veel boeken verschijnen die deze zielenkrachten centraal stellen, maar waarin de Heere Jezus en Zijn woord geen definitief gezag meer lijkt te hebben en filosofie en opleiding de plaats van Gods Woord dreigt in te nemen (Kol. 2:8). Men gaat aan dat Woord “sleutelen” om de eigen mening ervoor in de plaats te stellen. Dat kan met een eigentijdse moderne vertaling, maar ook door teksten te benadrukken die het eigen gelijk schijnen te bevestigen, terwijl andere teksten onderbelicht worden.

Is de Heere Jezus werkelijk Heer in uw leven lezer? Is Zijn woord alleen voor u de gezaghebbende maatstaf, of zijn dat uw *gevoelens* of de *traditionele uitleg*

van uw religie, de menselijke *leerregels* waaraan u vasthoudt en die u soms, misschien onbewust, bóven de Heilige Schrift stelt?

Verstand en gevoel moeten *onder de Schrift functioneren!*

Zowel verstand, gevoel en traditie moeten dus onder de controle komen van de Heilige Geest en Gods Woord. Van ons gevoel en hart kan gezegd worden wat in Jer. 17:9 en 10 staat: *"Ik de Heere, doorgrond het hart en toets de nieren, en dat, om aan ieder te geven naar zijn wegen, naar de vrucht zijner daden."* En van de traditie kan gezegd worden; *"wat wordt gij, gelijk gij in de wereld leefde, met inzettingen belast?"* (Kol. 3:20).

Wanneer God ons hart zo grondig kent, hoeven wij geen verstopperij meer voor Hem en elkaar te spelen, zoals Adam en Eva deden. We wijzen ook niet naar anderen die het zo fout doen, maar staan zelf oog in oog met een Heilig God. We mogen Hem in onze eigen taal onze eigen zonden en die van ons voorgelacht erkennen en/of belijden en – in geloof - danken voor de verlossing die er is in Christus Jezus. Dat wordt ook u lezer, uit vrije genade wordt aangeboden!

Geloven is zeker weten!

Wanneer we over de zekerheid van ons geloof nadenken, moeten we speciale aandacht aan dit onderwerp besteden door opnieuw de Bijbel te openen, dit keer bij Rom. 8:16. Daar staat geschreven dat Gods Geest, met onze geest, getuigt dat wij kinderen Gods *zijn*.

Uiteraard kan Gods Geest dit getuigenis alleen geven wanneer u Zijn Woord in geloof hebt aanvaard! Een bewijs dat u dat Woord serieus genomen heeft. Daarom is uw geweten u gaan aanklagen en veroordelen. Wanneer dat gebeurt is dat een bewijs dat Gods Geest aan uw hart en geweten gewerkt heeft en u nu uitnodigt om met uw vermoeide en beladen ziel tot de Heere Jezus te vluchten om rust te vinden (Mat. 11:28-30). *"Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht."*

De bekende commentator Matthew Henry schreef bij deze verzen: *"In deze verzen ziet Christus op naar den hemel en dankt Zijn Vader voor de vrijmacht en vastheid van het verbond der verlossing; en rondom zich ziende op aarde, biedt Hij allen mensenkinderen de voorrechten en voordelen aan van het verbond der genade."*

De waarde van verzegeling

Heeft u wel eens een brief met een lakzegel ontvangen? Vroeger was dat heel gebruikelijk, met name in de Romeinse tijd en de tijd van de koningen van Perzië. Wanneer er een belangrijke brief geschreven moest worden, dan werd deze verzegeld met een laklaag, waarin de zegelering van degene die de brief geschreven had, werd afgedrukt. Niemand waagde het zo'n brief te openen en tevens was het een bewijs van echtheid en een teken dat er niets meer aan de woorden in de brief behoefde toegevoegd te worden.

Hieraan moet de apostel Paulus gedacht hebben toen hij de Efeziërs over het kenmerk van de wedergeboorte schreef. Laten we de tekst uit Ef. 1:13 maar eens citeren: *"In Hem zijt ook gij, nadat gij het Woord der Waarheid, het Evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werd, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte, Die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk dat Hij Zich verworven heeft, tot lof Zijner heerlijkheid."*

Hier wordt niet geschreven over het ontvangen van de Heilige Geest na een *handoplegging*, maar na *geloof!* Hier vinden wij in het Oude Testament een voorbeeld van. Jozua, die het volk Israël het beloofde land in mocht leiden, nadat Mozes het gezag aan hem had overgedragen, ontving óók de Geest van God om hem in deze taak bij te staan.

Wanneer wij deze gebeurtenis bestuderen, ontdekken wij dat Jozua deze Geest van God niet ontving door *handoplegging*, maar omdat hij gedurende de strijd *geloofsgehoorzaamheid* had getoond. Precies datgene dus waar Petrus in Hand. 5:32 de grote raad reeds op wees toen het ging om het bezit van de Heilige Geest!

Waarom handoplegging?

Handoplegging gebeurt daarom pas *nadat* men geloof geoefend heeft en het is duidelijk werd dat men de gave van de Geest reeds ontvangen heeft. Met andere woorden, men blijkt, door het vertonen van de *vrucht* van de Geest, wedergeboren te zijn. De *vrucht* van de Geest tonen, is duidelijk iets anders dan de *gaven* van de Geest vertonen! Dat moeten we wel goed vasthouden.

Het is daarom ook vanwege dit onderscheid, dat er zoveel verwarring is over het ontvangen van de Heilige Geest en het tijdstip waarop dit gebeurt. De *wedergeboorte* is namelijk duidelijk onderscheiden van de *bekering*. Het blijken twee totaal verschillende woorden in de Griekse grondtaal te zijn, die het ver-

kenden. Vroeger hadden ze immers de enorme zuigkracht van dit soort verschijnselen ervaren, schreef Paulus hun in 1 Kor. 12:2 ? En ook de gelovigen uit Kolosse kenden verschijningen van engelen en buitenzintuiglijke waarnemingen vanuit hun oude heidense geloof.

Het *Bijbelse* kenmerk van waar geloof

Het Bijbelse kenmerk van geloof is de nadruk die men legt op de geschreven waarheid van de Bijbel. De Geest van God zou immers in al déze Waarheid leiden? Waar dit gebeurt schreef Paulus in 1 Kor. 14:25, *"wordt een ongelovige toehoorder die een samenkomst bezoekt, door allen weerlegd, door allen doorgrond en het verborgene van zijn hart komt aan het licht en hij zal zich ter aarde werpen, God aanbidden en belijden dat God inderdaad in uw midden is."*

Zo'n "ter aarde vallen" *betekent natuurlijk niet een buiten kennis geraken*, want dan kun je God niet meer nuchter en bij volle kennis aanbidden. Nee, zo iemand wordt door allen doorgrond en door allen aan de kaak gesteld en met God geconfronteerd! En zó blijft voor hem of haar niets anders meer over dan zich te beken en de Heere Jezus aan te nemen als Heiland, Verlosser en Heer.

Heeft ú dat reeds gedaan lezer? Zo niet, dan kan dat vandaag nog. Er waren dan maar een paar minuten nodig om u met God in verbinding te brengen en de natuurlijke toestand van uw hart te ontdekken. Dat is van nature boos en u was op weg was op weg naar het eeuwig verderf! Maar God is geduldig en genadig en roept u nú op om voor Hem te kiezen, zoals Jozua in zijn tijd dat deed voor het volk Israël (Joz. 24:15). Stel zo'n beslissing niet uit, want morgen kan het te laat zijn! (Heb. 4:7-12).

De Geest als geloofszegel

Nu willen we samen nadenken over het thema "De Geest als geloofszegel", met als kerntekst Ef. 1:12-14, waar staat:

"God wilde dat wij, Joden, die al zo lang gewacht en gehoopt hebben dat de Christus komen zou, Hem zouden prijzen en eren. En niet alleen wij, maar ook ú, die de waarheid hebt gehoord, het goede nieuws dat uw redding is. Toen u in Christus ging geloven, gaf God u de Heilige Geest, Die Hij had beloofd als een bewijs dat u van Christus bent. Deze Geest in ons is een Borg voor wat God ons allemaal zal geven als Hij ons, Zijn eigen volk, zal verlossen. Een reden temeer om Hem te eren voor Zijn grootheid."

Innerlijke zekerheid ontvangen

Nadat de Heilige Geest op de Pinksterdag gekomen was, zoals de Heere Jezus beloofd had, getuigden de gelovigen direct van hun geloofszekerheid dat alles volbracht was door het werk van Jezus Christus. Niets behoefde er meer door henzelf gedaan te worden, ook niet door het volbrengen van allerlei wetten, om God met hen te verzoenen. Alles was op het kruis volbracht om de relatie tussen God en mens te herstellen. Alleen dit geloof geeft zekerheid van de vergeving der zonden en zorgt ervoor dat er geen knellende band meer is van een gevoel nog iets te moeten doen om aan de eis van Gods heilige wet te voldoen.

Met Christus gekruisigd, gestorven, begraven en opgewekt!

In de Heere Jezus is iedere gelovige gekruisigd, gestorven, begraven én weer met Hem opgewekt tot een volmaakt nieuw leven. Het enige wat de gelovige nu nog rest, ***is dat nieuwe leven de ruimte geven*** en het oude leven in de dood van Christus te houden. Paulus heeft dat zo treffend onder woorden gebracht in Rom. 6:5 en verder; *"Want, indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood, opdat, gelijk Christus uit de doden is opgewekt door de majesteit van de Vader, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen."* Even verder schreef hij: *"...want wie gestorven is, is rechteens vrij van de zonde."* *Praktisch werkt hij dat verder uit met de volgende woorden, "Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijke lichaam, zodat u aan de begeerte van die zonde zou gehoorzamen, en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar...stelt u ten dienste van God, als mensen die dood zijn geweest, maar nú leven..."*

Matthew Henry schreef bij deze verzen: *"Onze gelijkvormigheid aan den dood van Christus verplicht ons voor de zonde te sterven; hieraan kennen wij het deelgenootschap aan Zijn lijden (Phil. 3:10). Daarom wordt hier gezegd, dat wij ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, vers 5, tooi homoi oomati, niet alleen gelijkvormigheid, maar gelijkmaking, gelijk de ingeplante ent één wordt met de plant zelf waarop zij gezet is, aan welker natuur zij daardoor deel krijgt. Planten is nodig om leven en vruchtbaarheid te verkrijgen; wij zijn gepland in den wijnstok tot gelijkenis aan Christus, welke gelijkenis bij ons openbaar moet worden door heiligmaking. Onze geloofsbelijdenis betreffende Jezus Christus houdt onder anderen in, dat Hij werd gekruisigd, is gestorven en begraven; welnu de doop is een sacramentele* gelijkvormigheid aan Hem in al deze punten, zoals de apostel hier uitlegt."*

* Noot van CBB; Het is m.i.z. een vergissing de doop als sacrament te zien.

Matthew Henry vervolgt dan, in de sfeer van Kohlbrugge's commentaar op dit gedeelte; *“Ten eerste. Onze oude mens is met Hem gekruisigd, vers 6 . De dood aan het kruis was een langzame dood; het lichaam, nadat het aan het kruis genageld was, had nog veel smart en veel strijd te doorstaan; maar het was een zekere dood; men stierf langzaam maar stierf zeker ten slotte; zo gaat het met de doding der zonden in de gelovigen. Het was een vervloekte dood (Gal. 3:13).”*

Wanneer we hier dieper over nadenken kunnen we dit stervensproces vergelijken met iemand die door eigen schuld een verkeersovertreding maakt. Het gevolg is dat de bestuurder sterft en dus niet meer in aanmerking komt voor een bekeuring! (1 Thes. 5:9; Kol. 2:13-17).

Het grote wonder; de zonde zal niet over u heersen!

Maar het wonder geschiedt! Hij staat op uit de dood en verschijnt voor de mensen “als dood geweest en nu weer levend”! Hij of zij is nu een “ambassadeur van Christus” geworden, een hemelburger op aarde! De dood heeft een definitief werk gedaan, zoals Rom. 7:4 duidelijk maakt. Niet de **zonde** is gestorven, maar de **“mens der zonde”!**

Vanaf het moment van opstaan uit die natuurlijke doodsstaat (Ef. 2:1), roept God ons op Hem in alles “aan te lopen als een waterstroom”. Dat betekent zoveel als de Heere God “aanroepen in geest en waarheid”. In eigen kracht kunnen we de helaas nog inwonende zonde niet overwinnen. Maar in Gods kracht wel. Paulus roept de wedergeboren mens dan ook op “zich voor de zonde dood te houden, maar voor God levend” en belooft dat “de zonde over u niet zal heersen” (Rom. 6:11-14)!

Zekerheid van geloof en een geheiligd leven een Remonstrantse dwaling?

Is wat er in de Bijbel staat te hoog gegrepen? Is dit het soort heiligingstreven van de wederdopers? Is het de dwaling van de Remonstranten? Velen vinden van wel en bestrijden deze gedachte heftig.

De bekende predikant **Kohlbrugge** werd om zijn uitleg van Romeinen 6 en speciaal waar het gaat om de verzen 6-14, de toenmalige (Hervormde) Kerk uitgezet en het kostte jaren van strijd en verdriet om daar tenslotte weer in terug te komen! Was hij een Remonstrant, een wederdoper, een volmaaktheiddrijver, een dwalende Evangelical?

In 1618-1619 veroordeelde de **Synode van Dordrecht** de Remonstranten. De Remonstranten leerden onder anderen dat de mens zelf moet meehelpen om zalig te worden. Mensen zouden God een handje moeten helpen om in eigen kracht en het z.g. “voorgeziene geloof” een goed leven te leiden...

De Synode was het hier niet mee eens, **omdat de Bijbel ons leert dat het alleen uit genade is dat wij zalig kunnen worden**. Genade vanwege het lijden en sterven van Jezus, Gods Zoon. En wij hebben de opdracht ons tot God te bekeren. Niet als een soort “verdienste”, maar als een daad van gehoorzaamheid! God spreekt de menselijke wil aan en waar dat gebeurt merken we dat onze wil gebonden is aan de zondige aard van onze gevallen natuur. Hierdoor komen we tot de uitroep van Paulus in Rom. 7:24; *“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?”* Om dan tot de bevrijdende ontdekking te komen; *“Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere!”*

Remonstrantse dwalingen in Reformatorische kerken

Ds. Theodorus van der Groe schreef als uitleg van Artikel 3 van de Dordse leer over het zaligmakend geloof: *‘Nu meen ik, dat hieruit overduidelijk blijkt, dat het geloof van verzekering in het jaar 1613 nog het algemeen aangenomen geloof van onze gereformeerde kerk geweest is, en dat een geloof zonder verzekering en vast vertrouwen des harten toentertijd als een remonstrantse dwaling en als on-Schriftuurlijk en strijdig tegen onze belijdenis openlijk is verworpen.’*

De zekerheid van Paulus

De zekerheid die Paulus in Rom. 8:16 bespreekt, is dan ook een zekerheid die gebaseerd is op **geloof alleen** en niet op iets wat *we ervaren, voelen, zien of denken*, zoals er helaas veel en wereldwijd gepredikt wordt.

Deze zekerheid wordt ook in Hebr.11:1 besproken, waar de schrijver uiteenzette dat geloven niet iets is van ons **gevoel**, maar van ons **hart** en gebaseerd is op het geschreven **Woord van God**. Jezus sprak; *“De woorden die Ik spreek zijn Geest en leven”*(Joh. 6:63). Hij spreekt hiermee ons geweten aan, terwijl Zijn Geest ons door de prediking van Gods Woord ontdekt aan zonde, gerechtigheid en oordeel (Joh. 16:8).

Het spreken in talen; geen bewijs van Goddelijke oorsprong!

Maar het spreken in een vreemde, buitenlandse taal of het hebben van visioenen, dromen of zelfs het hebben gezien van een engel en het horen van een stem, **is géén bewijs van Goddelijke oorsprong**. Alle heidense stammen kennen dit soort verschijnselen, net als de Korinthiërs dat uit hun oude leven